

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 137 - 25 Kuruş

27 - Aralık - Çarşamba - 1950

O! CANNOT SOKAĞIN.
DAKİ SEVİMLİ KIZ..
BENİ ARADIĞINA ÇOK
SEVİNDİM.. HİÇ AKLIM..
DAN ÇIKMADIN BENİM
CİCİ KIZIM..

BEN DE SİZİ
HEP SEVGİYLE HATIR-
LADIM. NASILSINIZ
EFENDİM?

45/1

KONTES KENDİNİZİ ŞİMDİ DAHA
İYİ HİSSEDİYORSUNUZ DEĞİL Mİ?

BİLMİYORUM SÖFİA..YAL-
NIZ BU SEVGİLİ KIZIN MEV-
CUDİYETİ BANA KUVVET
VERDİ..

GEL NANOŞUM. YANI-
MA GEL OTUR. SE-
Nİ ÇOK YAKINIMDA
HİSSETMEK İSTİYÖ-
RUM.

İZTIRAP BİZİ BİRBİRİ-
MİZE BAĞLADI. BEN DE SİZİN
YANINIZDA SÜKUNET BULUYORUM. İÇİM
AÇILIYOR

CANIM YAV-
RUM.. NE GÜ-
ZELMİŞSİN
SEN..

SÖFİA
PENCEREDEN BA-
KARKEN

ZAVALLIÇIKLARI!
NE DE OLSA
İNSANA
DOKUNU-
YOR BU HAL..

KİMDEN
BAHSEDİYORSUN SÖFİA?

MAHKUMLARI GEMİYE BİN-
DİRİYÖRLER.. BELKİ İÇLERİNE KÜ-
REK MAHKÜMÜ VARDIR..

MAHKÜMLAR MI?

MATİLDE
PENCEREYE KOŞTU.

NEREDELER
SÖFİA

GÖRMÜYÖR MUSA-
NUZ? ŞURADA
ELLERİ KELEPGELİ BEŞ
ALTI KİŞİ VAR.. POLİS-
LERİN ARASINDA DÜ-
RÜYÖRLER.

137/1

HAKİKATEN AŞA-
ĞIDA, POLİSLERİN A-
RASINDA PAVLO DA
VARDI.

45/2

MATİLDE GÖRDÜ VE TANIDI.
PAVLO.. ZAVALLI PAVLOCUĞUM..
SEVGİLİM..

ONU BIRAKAMAM BEN... BEN
DE GİTMELİYİM.. BELKİ HALÂ
O DA BENİ SEVİYORDUR.

AFFEDİN BENİ BAYAN.. GİTMEK Mİ?
HEMEN GİTMEK ZORUN. ÇOK RİCA EDE-
DAYIM.. RİM BENİ TERKETME
TAM SANA ÜZÜNTÜ.
MÜN ESASINI SÖY-
LİYECERTİM..

BUNA İMKÂN YOK.. AMA
SÖZ VERİYORDUM YİNE
GELİRİM.. DEMEK SİZ
DE BENİ TERKEDİ-
YORSUNUZ.. HİÇ
KİMSE BANA ACI-
MIYOR.

137/2

ALLAHA İSMARLADIK
BANA DARILMAYIN
SAKIN..

HAYIR YAVRUM..
AMA YİNE GEL..
SENİ BEKLİYÖ-
RUM..

MATİLDE RİHTİ-
MA GELDİĞİ ZAMAN GEMİ DEMİR
ALINDI.. VİKO.. BAK ŞU İŞ VAR

BİR DAKİKA
BİR DAKİKA
LÜTFEN...

YAVRU NASIL
İŞARETLER
YAPIYOR..

AT HIRSIZI

Nakleden:
N. YEĞİNOBALI

Lorna amcasının kızı Ada'ya hayran hayran bakarak :
— «Ne güzel siyah gözlerin var!» dedi. «Keşke benim gözlerim de siyah olsaydı.»

Ada güldü : «Ben de hep: keşke benim gözlerim mavi olsaydı der durumum. İnsan senin gibi böyle güzel mavi gözlükten hiç siyah gözlü olmak ister mi? Maamafih istersen gözünün rengini değiştirebilirsin!»

Lorna hayretle Ada'ya baktı :
«İnsan gözlerinin rengini değiştirebilir mi, hiç?»

— «Şeytan boynuzu diye bir ot vardır. Hiç duymadın mı?»

— «Yoo! Neymiş bu şeytan boynuzu?»

— «Ufacık bir ot. Biraz hindibaya benziyor. Pek az bulunan bir otmuş. Ama bizim çiftlikte var. Yapraklarını kaynatıp suyu gözüne damlatıyorsun. İnsanın gözlerini on iki saat için simsiyah yapıyor.»

Lorna, «Saçma!» diye mırıldandı. «Böyle şey olur mu?»

— «Canım, sahiden göz rengini değiştirmiyor ki! Sadece göz bebeğini büyütüyor, bu da gözleri simsiyah gösteriyor.»

— «Evet, ama kuvvetli güneş ışığına çıkmamak lazım. Şeytan boynuzunun suyu kuvvetli ışığa dayanmazmış.»

Lorna bir müddet dalgın dalgın düşündü. Sonra güzel mavi gözleri heyecanla parlıyarak :

— «Ne olur bana bu ottan buluver, e mi, Ada?» dedi. «Akşam üzeri kaynatır gözüme damlatırız. Yarın akşam üzeri amcam geldiği zaman gözlerimi simsiyah bulur.»

Ada güldü : «Peki!»

Lorna Ada'nın büyük şehirde oturan amcasının kızıydı. Yaz tatilini geçirmek için Ada'ların çiftliğine gelmişti. İki kız bütün gün gezip tozuyor, yapacak iş icat ediyorlardı. Hele o gün sabahdan Ada'nın babası kasabaya inmiş olduğu için büsbütün serbesttiler. Öğleyinin müthiş sıcağı basınca Lorna, Ada'ya,

— «Ben derenin başına gidiyorum, orada uyuyacağım.» dedi.

Çiftliğin tarlalarının arasından etrafı söğütleri güzel bir dere akıyordu. İnci söğütlerin arasına girip derenin kıyısındaki taşların üzerine oturdu ve ayaklarını serin suya soktu.

Birden, karşı kıyıdaki söğütlerde bir hışırtı oldu. Ağaçların birbirine girmiş dalları aralandı ve iki mavi göz görüldü - küçük, zayıf ve sarı bir yüz üzerinde bir çift mavi göz. Bu mavi gözler Lorna'nın gözlerinin tâ içine bakıyordu. Lorna ömründe bu kadar mavi göz görmemişti. İnsan gözlerden evvel gözlerinin rengini görüyordu, âdetâ!

Lorna başını iki yana sallıyarak gözlerini uğuşturdu. Sıcak başına vurmuştu da hayal mi görmeğe başlamıştı? Fakat o böyle düşünürken karşı söğütlerin arasındaki yüz :

— «Affedersiniz, küçük hanım, yanınıza gelebilir miyim?» diye sordu.

«Her şeyi anlatırım.»

Lorna heyecanla, «Gel, gel,» diye cevap verdi. «Biraz ötede köprü var!»

Söğütlerin arasına gizlenen kimse köprüden geçti ve Lorna'nın yanına geldi. Lorna onun kendi akrabası bir delikanlı olduğunu gördü. Çocuk bir külot pantolon ve yüksek çizme giymişti. Eli, yüzü toz içindeydi ve pek yorgun görünüyordu. Lorna,

— «Neyin var?» diye sordu. «Saparsın. Karnın mı aç? Hasta mısın?»

Delikanlı gülümsemeğe çalışarak, «Başıma bir felâket geldi, küçük hanım,» diye cevap verdi. «Arkamdan jandarmalar kovalıyor.»

— «Aman ne fena! Ama ne oldu? Ne yaptın?»

— «Ben bir şey yapmadım. Ama durun anlatayım. Dünyada kimsesizim. Çiftliklerde çalışarak para kazanıyorum. Epeyi para biriktirdim. Dün kasabada pazar yeri kurulmuştu. Alış veriş için indim. Önüme bir adam geçti. İlle bana bir at satmak istiyordu. At alacak kadar param yok deyince, 'Hemen satmam lazım, az da olsa paraya ihtiyacım var, onun için ucuza veriyorum,' dedi. Atı elimdeki paraya sattı bana. Aptallık bu ya kandım işte! Çok güzel bir attı. O

güzelim at bu kadar ucuza olur mu? Sokaktan geçerken bir berber atı tanıdı da söyledi: Meğer o at jandarma kumandanının en sevdiği atmış. Birkaç gün evvel çalınmış. Zaten duyuyordum, kasabada at hırsızlıkları oluyormuş, diye. Akşam başımdan gitti. Öyle korktum ki düşünemez oldum. Hemen ata atlayıp yola düzuldüm. Az evvel at ayağını sürçtü. Vurmağa mecbur kaldım. İşte böyle, küçük hanım, şimdi dünyada hiçbir şeyim kalmadığı gibi bir de zan altında'yım.»

Lorna bu çocuğun anlattıklarına inanmıştı. Hemen yanına aldı ve kimseye göstermeden eve götürdü. Çocuğun karnını doyurduktan sonra Ada ile beraber başbaşa verip konuştular. Atın ölüsü herhalde meydana çıkacak ve çocuğun izi bulunacaktı. Onu tanışalar tanışalar o görülmedik derece mavi gözlerinden tınırlardı. İki kız aynı düşünceyle birbirlerine baktılar: Şeytan boynuzu!

Delikanlıyı karanlık bir odaya aldılar ve sabahleyin topladıkları otu kaynatıp suyunu gözlerine damlattılar. Sonra bir mendille gözlerini bağladılar. Üçü de heyecan içindeydiler. Ya ot hiç tesir etmezse? Yahut daha fenası, ya çocuğun gözlerine bir şey olursa?

Yarım saat sonra delikanlının gözündeki mendili açtılar hayret ve sevinç içinde kaldılar. Lorna,

— «Shirbazlık!» diye fısıldadı.

O mavi gözler kapkara kesilmişti!

Akşam üzeri etraf gölgelenmeğe başlayınca bahçeye çıktılar. Ada delikanlıya,

— «Sen şuradaki parmaklığı tamir et de jandarmalar gelirse seni bizim adamımız zannetsin,» dedi. «Ha sahi, adın ne senin?»

— «Tex, efendim!»

Bir saat sonra nal şakırtıları içinde jandarmalar geldi. Başlarında da kumandanları vardı. Yirmi, yirmibeş yaşlarında, koyu ve parlak mavi gözlü bir çocuğu arıyorlardı. Ada,

— «Çiftlikte mavi gözlü insanlar vardır, ama hepsi bizim eski adamlarımızdır,» dedi.

Jandarma kumandanı, «Olsun, biz gene müsaade ederseniz bütün çiftliği bir arıyalım,» dedi.

— «Tabii, buyurun!»

Bütün çiftliği baştan aşağı aradılar, fakat parmaklığı tamir eden Tex'in yüzüne bile bakmadılar!

«İnsanın senin gibi güzel mavi gözleri olurda hiç siyah göze özenir mi?»

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELÂL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

SIYAH PELEERİNLİ ADAM

YAZAN: RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 13

Gervase'i müthiş bir kin ve kızgınlık içinde bırakarak uzaklaştı. Biraz sonra çayır-
ğın تنها ve kimsenin kendilerini
göremeyeceği bir yerine geldikleri
zaman Gervase:

— «Eğer kılıcınızı da diliniz
gibi kullanıyorsanız muvaffak ol-
manız ihtimali kuvvetlidir» de-
mekten kendini alamadı.

Don Pedro:

— «Merak etmeyin» diye cevap
verdi.

— «Merak etmiyorum...»

— «Buna sebep te yok. Çünkü
canınızı acıtmıyacağım. Beni an-
lamıyorsunuz galiba Sir Gervase!
Eğer beni öldürürseniz bu yüzden
kimse sizi itham etmez. Fakat ben
sizi öldürürsem bu adamlar beni
parçalarlar.»

Gervase samimiyetle cevap ver-
di:

— «Size yemem ederim ki bunu
düşünmemiştim. Sizi böyle müş-
kül bir mevkide bırakmak istemem
Don Pedro! Bu işi burada bırak-
alım!»

— «Maatteessüf geri dönemem.
Bunu, çekindiğim için söylüyorum
zannedebilirsiniz. Şerefim böyle bir
harekete mânidir. Fakat tekrar e-
diyorum. Sizin korkmanıza sebep
yok...»

Gervase yine asabilesmişti:

— «Kendinizden çok emin bir
haliniz var» dedi.

— «Gayet tabii... Yoksa sizinle
çarpışmayı kabul eder miydim?..»

Bu kadar istiskale tahammül e-
demiyen Gervase, pelerinini atarak,
çizmelerini çıkarmağa koyuldu.
Don Pedro:

— «Ben çıplak ayak döğüşmek-
ten nefret ederim» dedi...

— «Kerkes istediği gibi döğüş-
mekte serbesttir...»

İspanyol cevap vermedi. Kılıcını
çekerek kuşağını yere attı. Han-
çerini de getirmişti. Fakat hazır-
lıksız olan Gervase'in hançeri ol-
madığını görünce, onu da bıraktı.
Uzun çeliği ellerinde bükerek has-
mının hazırlanmasını beklemeğe
başladı.

Nihayet karşı, karşıya geldiler...

Sir Gervase daha evvel de gör-
dükümüz gibi son derece cesur bir
gençti. Fakat kılıç oyununda ka-
rakteri gibi sert ve incelikten
mahrumdu. Denizciler arasındaki
muvaffakiyeti kendisine iyi bir
silâhşor olduğu zehabını vermişti.
Fakat bu his, kabiliyetinden ziyade
cehaletinden ileri geliyordu. Mar-
garet'in kendisine sık sık tek-
rar etmiş olduğu gibi henüz
çok tecrübesizdi. Daha ilk çarpış-
mada Don Pedro faikiye-
tini göstermeğe başladı. Gerva-
se'in sadece enerji ve kuvvete da-
yanan bütün hamlelerini kolaylıkla
bertaraf ediyor. Kılıcını sihirli bir
âlet gibi kullanıyordu. Gervase git-
tikçe kızmağa, kızdıkça da vahşi-
leşmeğe başladı. Don Pedro onu
yirmi defa öldürebilirdi. Fakat ka-
tiyen taarruza geçmiyerek sade
müdafaada kalıyor, yorulmadan
büyük bir zaman ve kuvvet tasar-
rufile mücadeleye devam ediyordu.

Gervase yorulmağa başlamıştı.
Sık, sık soluyordu. Yeni bir ham-
lede göğüs göğüse geldiler.. O şe-
kilde ki Gervase'in ufak bir hare-
keti kılıcın boğazına saplanmasını
mucip olabiliyordu. Nefes almak için

geri çekildi. İspanyol ona hücum
etmedi. Kılıcı indirerek onun ikin-
ci bir hamlesini karşılamaya ha-
zırlandı.

— «Yoruldunuz galiba Sir Ger-
vase» dedi.

Kendisinde en ufak bir yorgun-
luk alâmeti yoktu. Rahat rahat ne-
fes alıyordu.

— «Buna sebep kolunuzu çok
kullanmanız... Dirseğinizi vücudünüze yakın tutun ve bileğinizle hareket edin..»

Gervase:

— «Bana ders mi veriyorsunuz!
diye homurdandı...

— «Derse ihtiyacınız olduğunu
daha anlamadınız mı?»

Sir Gervase yine atıldı. Bu se-
fer netice çabuk anlaşıldı. Nasıl

«Bana ders mi veriyorsunuz » diye homurdandı.

olduğunu kendisi de sezemedi. Bir-
den kabza kabzaya gelmişlerdi. Ve
Don Pedro ansızın sol elile Gerva-
se'in kılıç tutan bileğini yakaladı.
Kılıcını aldı. Sağ eliyle de kılıç
kabzasını tuttu. Bütün bunlar göz
açıp kapayınca kadar bir süratle
cereyan etmişti.

Gervase silâhsız kalmıştı. Ken-
di kılıcı İspanyolun elinde idi. Hir-
sından deli oluyordu. İspanyol sa-
kin, sakın gülümsedi ve eğilerek
mücadelenin bittiğini ihsas etti.
Birdenbire Margaret'i gördü. Çitin
yanında duruyor, gözleri büyünüş,
rengi bembeyaz olmuş. Ağzı açık,
sol eliyle kalbini bastırıyordu.

Ne zamandan beri orada oldu-
ğu belli değildi. Fakat epey vakit-
tir onları seyrettiği anlaşıyordu.

Gervase, kendini bu halde gös-
termektense Don Pedro'nun ken-
disini öldürmesini temenni ediyor-
du. Yüzü sapsarı, bitkin ve şaşır-
mış bir halde onun kızgın bir şe-
kilde yaklaşmasını seyretti.

Margaret onlara yaklaşıp, yak-
laşmaz ikisinin de yüzüne ayrı ay-
rı bakarak:

— «Nedir bu yaptığınız?» dedi...

Hiç şaşırmadan kendisine cevap
veren Don Pedro oldu:

— «Küçük bir kılıç oyunu...
Sir Gervase'a bazı şeyler öğreti-
yordum. Kendisine İtalyan usulü
yeni kılıç oyunlarını gösterdim...»

Ve Gervase'nin kılıcını kabza-
sından tutup uzatarak nazikâne bir
şekilde gülümsedi:

— «Bugünlük kâfil. Yarın size
daha başka oyunlar da gösteri-
rim...»

Margaret:

— «Müsaade ederseniz Sir Ger-
vase'le yalnız kalmak istiyorum»
dedi...

İspanyol eğildi. Yerden kayışı-
nı ve kılıcını aldı. Bu emre itaat
ederek çekildi. İspanyol uzaklaş-
tıktan sonra Margaret, genç adama
döndü:

— «Bana hakikati söyle Gerva-
se. Aranızda ne geçti?»

Gervase utanarak her şeyi genç
kıza itiraf etti. Margaret, yüzü
bembeyaz, dudakları titriyerek onu
dinledi. Sonra kelimeleri seçmek
için tereddüt ediyormuş gibi bir-
kaç dakika bekliyerek:

Genç kız çitin kenarında dura-
rak ona baktı...

— «Çok budalalık ettim Mar-
garet...»

— «Ben de öyle zannediyorum...
Başka?»

— «Eğer beni affedersen...» Genç
kıza doğru yürüdü. «Senin için
böyle hareket ettim Margaret... Bu
İspanyolu seninle beraber gördük-
çe deli oluyorum. Buna tahammül
edemiyordum... Öğleden evvel ne-
kadar mesuttuk...»

— «Ben şikâyetçi değilim...»

— «Demek öyle?»

— «Evet öyle olacak?...»

— «Bu kıskançlığın Allah belâ-
sını versin... Seni seviyorum Mar-
garet... Beni sevmen için hayatımı
feda etmeğe hazırım...»

— «Sana inanıyorum Gervase...
Hayatımı feda etmek isteyeşine ya-
kından şahit oldum...» Bir iki adım
yürüdü. Sonra durdu, tekrar:

— «Haydi git» dedikten sonra:

— «Allah rızası için de biraz
makul ol» diye ilâve etti:

— «Eğer seni affetmemi istiyor-
san, bir daha böyle çocukluklar
yapmayacağına dair bana söz ver.»

— «Söz veriyorum Margaret...»

X

FİDYEİ NECAT

Sir Gervase o gün müthiş bir
mahcubiyet içinde Trevanion şato-
sundan ayrıldı. Margaret te çok
müteessirdi. Gervase'in bu yaban-
cıya hayatını borçlu olmuş gibi oir
duruma düşmesi genç kıza çok mü-
teessir etmişti. Don Pedro'ya karşı
olan vaziyeti birdenbire değişti.
Soğuk ve çekingen durmağa başla-
dı. Akşam yemeğinden sonra Don
Pedro genç kızın teveccühünü ka-
zanabilmek için tekrar bir teşeb-
büste bulundu.

— «Beni, elimde olmayan bir
hâdiseye sebebiyet verdiğim için
itham ediyorsunuz... Fakat emin
olunuz ki hiç kabahatim yok...»

— «Bu mevzu hakkında daha
fazla konuşmak istemiyorum Don
Pedro...»

— «Fakat haksızsınız... Bir in-
sanı dinlemeden mahkûm etmek
kadar haksızlık olmaz...»

— «Benim emniyetimi suiistimal
ettiniz... Size silâhlarınızı iade et-
miş olmamdan faydalandınız. Size
olan emniyet ve teveccühümü kay-
bettim Don Pedro...»

İspanyol, güzel, siyah gözleriyle
ona baktı. Çok müteessir bir hali
vardı. Bu hali sözünü kesmeden
Don Pedro'yu dinlemeğe onu mec-
bur etti...

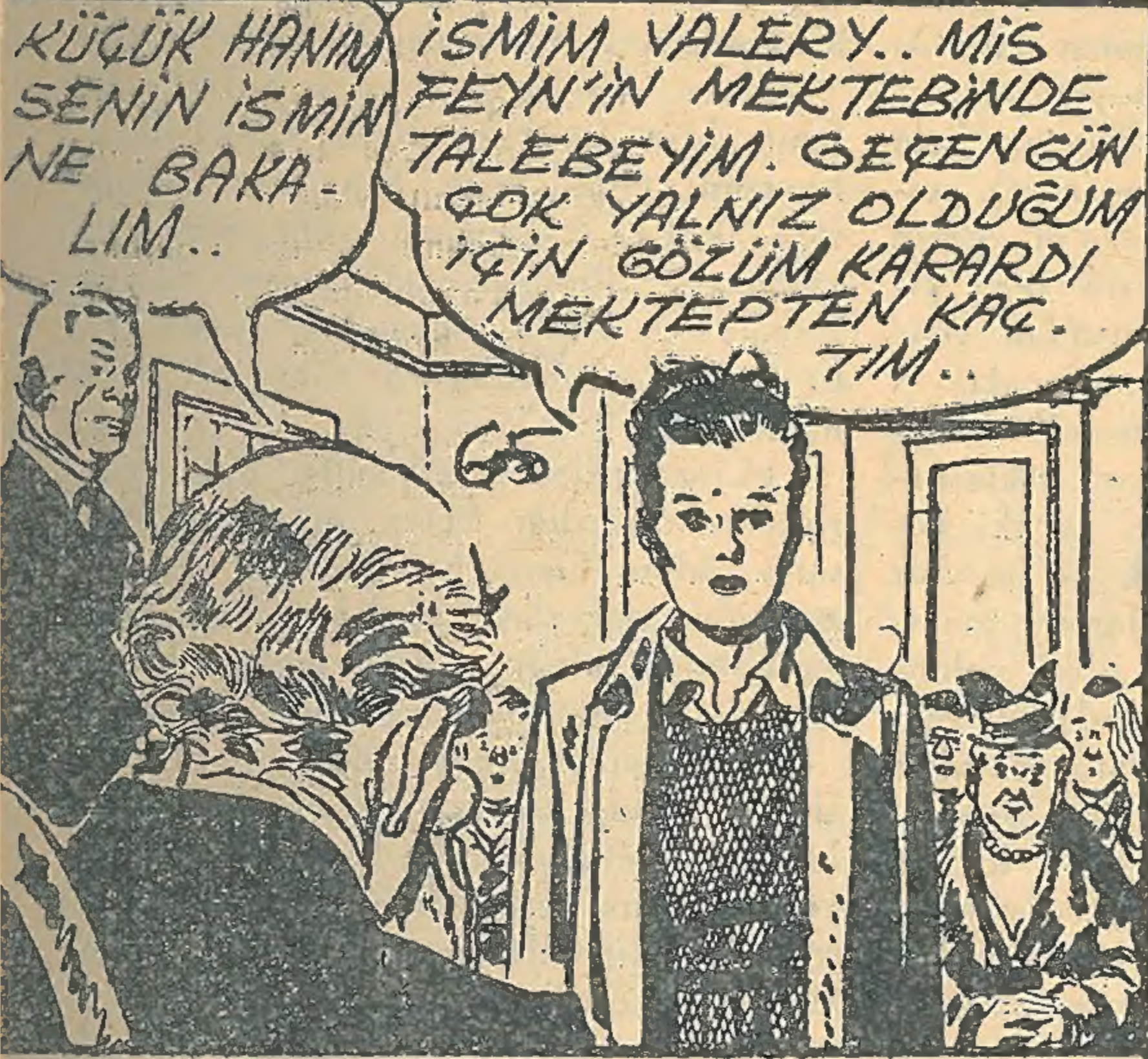
— «Her şeyden üstün tuttuğum
teveccühünüzü kaybetmemek için
sarfettiğim bütün gayrete rağmen
beni cezalandırmak istiyorsunuz...
Bana olan itimadınızı kaybettiğini-
zi söylediniz... Beni dinlemiyec-
kiniz?»

Sesi okadar tatlı, tavrı okadar
müessirdi ki Margaret tasvip eder
şekilde başını eğdi. Don Pedro büt-
tün teferruatile hâdiseyi anlattık-
tan sonra, sırf kendisine korkak
denilmesine tahammül edemeyece-
ği için bu döğüşe razı olduğunu
anlattı. Maksudı da, tatbik ettiği
şekil gibi müdafaada kalmak ve

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

KÜÇÜK HANIM
SENİN İSMİN
NE BAKA-
LIM..

İSMİM VALERY.. MİS
FEYN'İN MEKTEBİNDE
TALEBEYİM. GEÇEN GÜN
GÖK YALNIZ OLDUĞUM
İÇİN GÖZÜM KARARDI
MEKTEPTEN KAÇ-
TIM..

BİR DAKİKA...
SEN DOĞRU İLE
YANLIŞ ARA-
SINDAKİ FAR-
KI BİLİYOR-
MUSUN KÜ-
ŞÜK HANIM?

TABİT BİLİYDRUM EFEN.
DİM.. BİR KERE YALAN
SÖYLEDİMDİ. CEZASINI
ÇEKTİM..

DEMİNDENBERİ KENDİLERİNİ
KAYBETMİŞ GEVEZE KADIN-
LAR DAVAYA KARIŞMAK İÇİN
UĞRAŞIYORLAR. BU HANIM
KIZI DİNLİNG
RUZ...

VERDİĞİN İFA-
DEYE GÖRE MEK-
TEPTEN KAÇMIŞSIN
CO'YLA YENİ HOCA SENİ
BULMUŞLAR. GECE GÖRÜ-
DÜKLERİ İÇİN DEDİKO-
DU ÇIKMIŞ. CO DA
VİLYANZI DEDİKODU
YAPTI DİYE
DÖVMÜŞ
ÖYLEMİ?

EYET.. CO'YU
SERBEST
BIRAKIRSA..
NİZ VİLYAM.
ZİN MASRA-
FINI BEN Ö-
DERİM.

BİRŞEY SÖYLİ-
YEBİLİR
MİYİM
BAY
HAKİM.

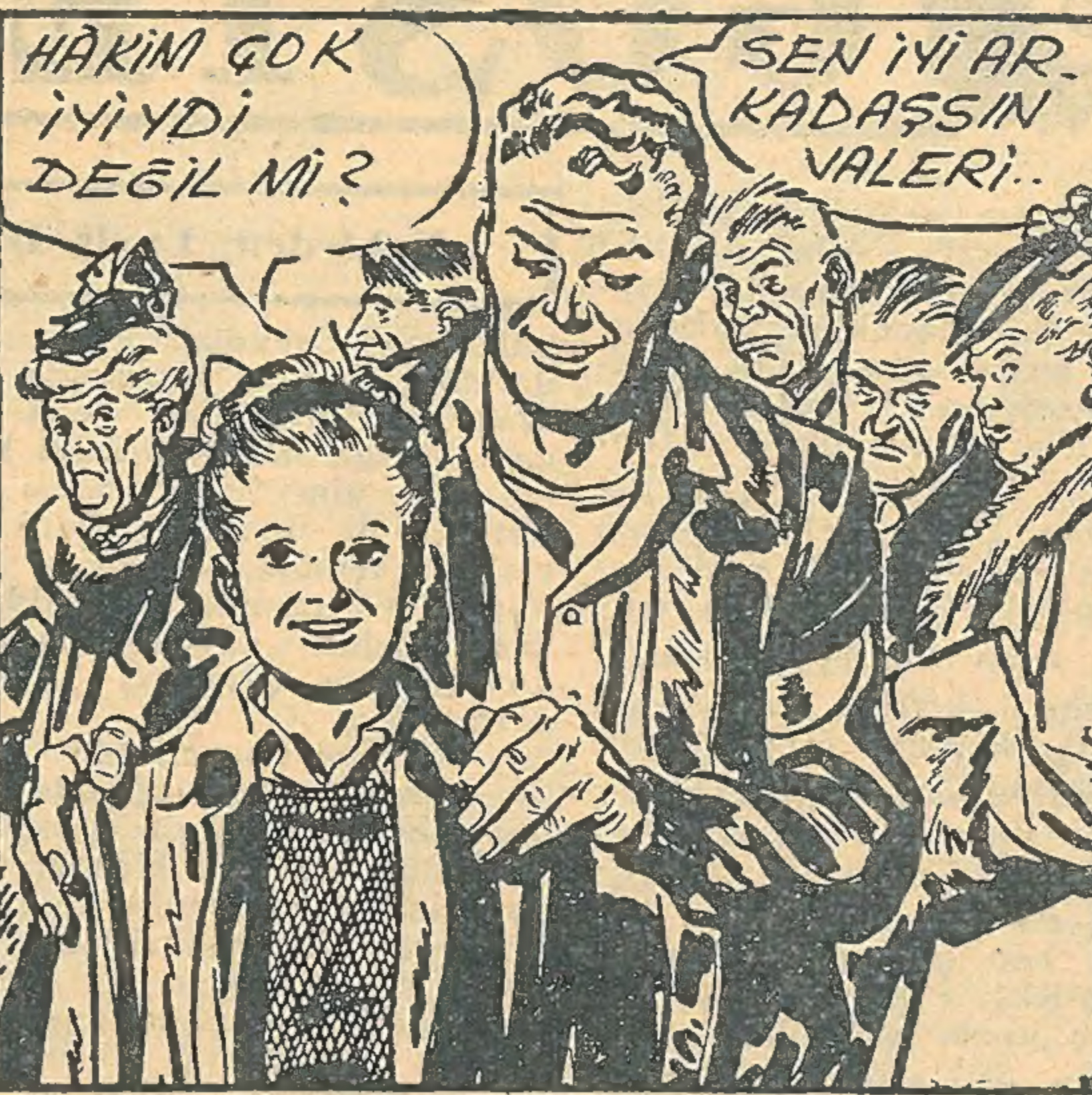
(GÖK KONUŞTUN AMA
BUYUR KONUŞ
BAKALIM..

ASIL HAPİSE ATILACAK SİZSİNİZ EY
KÖY AHALİSİ.. DEDİKODUDAN BAŞKA
BİRŞEY BİLMİYDRSUNUZ
SİZDEN NEFRET EDİYORUM.
MİS MİGELİ SEVİYORUM..
O DÜNYANIN EN İYİ EN TE-
MİZ HOCASI..

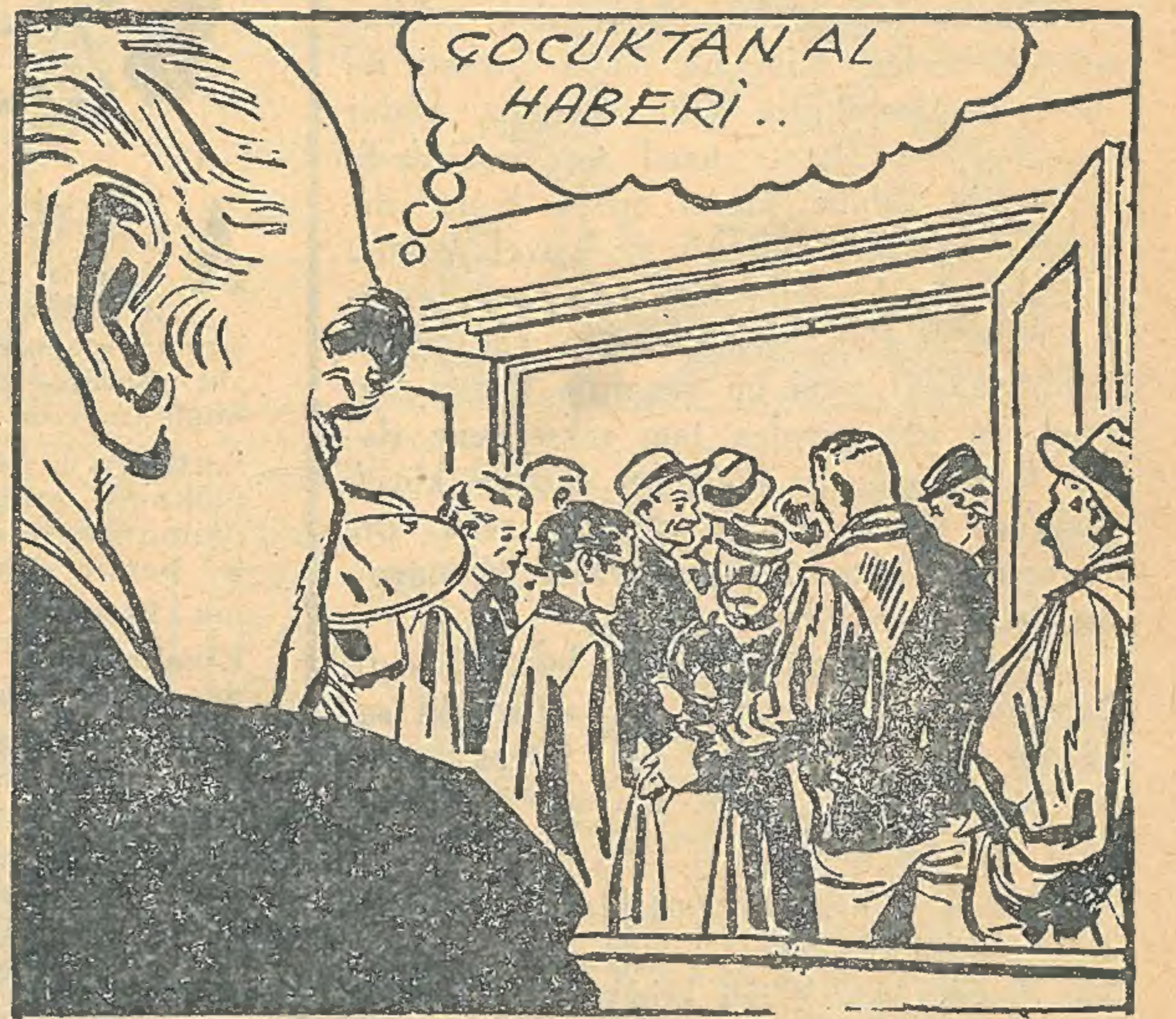

LÜTFEN HEPİNİZ SU-
SUN.. BU KÜÇÜK HANIMIN
DEDİĞİNE UYUP HEPİ-
NİZİ HAPİSE ATMA-
ĞA İMKÂN YOK..
AMA CO'NUN SUÇ-
SUZ OLDUĞUNA
KARAR VERİLMİŞ-
TİR.

HAKİMİ GÖK
İYİ YDI
DEĞİL Mİ?

SEN İYİ AR-
KADASSIN
VALERİ..

ÇOCUKTAN AL
HABERİ..

MİS FEYN BU KÖ-
YÜN MUHTARI OL-
MAK SİFATIYLA SİZDEN
ÖZÜR DİLEMEĞE GELDİM
SİZİN VE HOCALARINIZIN ŞE-
REFİNE YÜZDE YÜZ
EMNİYETİMİZ
VAR.

EKSİK OLMA-
YIN.. BİZ DE
HENDRİKSÜL
DEN MEMNUN-
NUZ.

GÖZYAŞI HA!?! HAL-
BUKİ HAKİM LEHİ-
NİZDE KARAR
VERDİ..

VALERİ HAKKIM
DA GÖK GÜZEL
SÖZLER SÖYLİ-
Dİ.. YÜZÜNE BAK-
MAĞA CESARET
EDENİYECE-
GİM.

BU HİSLE
RİNİZİN
SEBEBİNİ
BİLİYDRUM
MİS Mİ-
GEL..
İŞTE VA-
LERİ GE-
LİYDR.. SİZ
GİDİN.. BEN
ONUNLA KO-
NUŞAYIM.

ARKASI VAR

İleriye Gören Adam

Nakleden: S. DEMİRCİ

«Zannetmem. Sen bu akılda gidersen, bir de sizlere bakacağım galiba!..»

James Ewen lokantada, karşısında oturan kardeşi Fergus'a fikrini kabul ettirmeye çalışıyordu. Sokakta ki otomobillerin ve tramvayların çıkardığı kulak tırmalayıcı gürültü de içeriden bile duyulmaktaydı.

Fergus bir aralık mevzudan ayrılarak yavaşça: «İskoçyalılar arasında yaman iş adamları olduğu gibi, büyük bahçıvanlar da vardır.» diye söylendi.

James ümitsiz bir tavırla parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve: «Bu bizim için umulmadık bir nimettir, ağabey, diye sözüne devam etti. Mary Halan'ın her birimize biner dolarla bir de ev bırakacağı hangimizin aklına gelirdi? Evvelce de söylediğim gibi, ben bu parayla hemen hükümet tahvillerini satın alacağım ve senin de böyle yapmanı istiyorum.»

Fergus bilgiç bir tavırla gülümsüyerek: «Onlara bugünlerde pek güven olmaz.» diye cevap verdi.

Kardeşi kaşlarını çatı. Artık canı sıkılmaya başlamıştı. Böyle münakaşalardan da nefret ederdi zaten..

Fergus büyük bir ciddiyetle: «Allahın, Wheeler - Kimlock Boya Şirketi ile alâkayı kesebilmem için ayağıma kadar getirdiği bu fırsatı nasıl tepirim, dedi. O, yerin dibine batısı şirket bana, dışarıda aydınlık, çiçekli ve güzel kokulu bir dünya olduğunu bile neredeyse unutturacaktı. Ben senden sekiz yaş büyüğüm, James; yani bu günahım kadar sevmemişim işte, senden tam sekiz sene daha fazla çalıştım. Ve bu sadece küçük Jean'ın hatırı içindi. Şimdi artık bin dolarımı cebime koyar koymaz Chicago'ya veda edeceğim.»

Bakışları düşünceyle bulutlanmıştı. Sözüne devamla: «Sen hiç altın gibi sarı bir bezelye gördün mü James? diye sordu. Ben de böyle bir şey yetiştirebilir miyim, acaba?»

James Ewen burnundan soluyarak: «Bezelye ha! dedi. Bezelye yetiştireceksin demek ki.» Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. «Delisin, sen! Tam, Wheeler yerini genç birine bırakmayı düşünürken bu yapılıp mı hiç? Annesiz yavrunu ve ona karşı olan mesuliyetini de mi düşünümüyorsun? Şirket her gün biraz daha ilerliyor, yakında yeni makineler de alacağız. Hayır, sen buradan ayrılmamalıydın, Fergus.»

Fergus yüzünde esrarlı bir tebessüm olduğu halde: «Belki de, diye güldü. Birkaç sene sonra seni genel direktör yaparlar...»

James kısaca: «Zannetmem, dedi. Çünkü eğer sen bu akılda gidersen, başıma bir de sizlere bakmak çıkacak.»

«Helbette, ya. Kızıma ve bana sen bakmayacaksın da kim bakacak?»

James Ewen, hiddetinden kuduracaktı neredeyse: «On para bile vermem, diye haykırdı. Sen de benim kadar okudun ve senin de damarlarında aynı iş-

koç kanı dolaşıyor. Ne halin varsa görürsün.»

Öfkeyle masaya bir yumruk indirdi.

Onun böyle birdenbire parlamasına hayret eden Fergus, aksine gayet sakin-di. Kibarca: «Onu demek istemedim James, dedi. Ben kimseye muhtaç olmadan da başımın çaresine bakabilirim.»

«Biliyorum Fergus Ewen, biliyorum. Sen benden daha akıllı, daha kaabiliyetli ve çok daha beceriklisin. Hele bir bezelyeciliğe başla da görürüz.» Ve Fergus'u yalnız başına bırakarak lokantadan çıkıp gitti.

Fergus, Mary Halan'ın Ohio'nun küçük şimal şehirlerinden birindeki evine yerleşmek üzere Chicago'dan ayrılırken, kardeşiyle barışır gibi oldular. Ve James yarı hissesi kendisine ait olan bu ev

için ayda on dolar kira isteyerek onları uğurladıktan sonra, yazıhanesine döndü.

Aradan seneler geçti. Fergus kızı ile elele verip çalışarak bezelye işini epeyce büyümüş ve bu yüzden biraz da para biriktirmişti. Hayatından çok memnundu artık.

James'de her ay muntazaman kirayı alıyor ve ağabeyinin para ile beraber gönderdiği iyi haberlerle dolu mektupları hiddetinden homurdanarak okuyordu. O da Fergus'a kısa cevaplar yazdığı halde, aralarındaki gerginlik bir türlü tamamiyle düzelenmemiş ve James'in guru ru onu, bütün orzusuna rağmen bir Ohio seyahatine çıkmaktan alıkoymuştu.

Nihayet günün birinde Fergus, hem içi sızlıyarak ve hem de sevinerek anladı ki artık sevgili kızı Jean'ın ondan ayrılması lâzım geliyordu. Zira Jean kısa bir zaman sonra komşularından genç ve çalışkan bir adamın malı olacaktı.

Yeğenin yakında evleneceği haberini duyan James, mektuplarını sıklaştırdı. Onun gayreti sayesinde küçük boyu fabrikası da artık büyük ve meşhur bir teşekkül halini almıştı. James, müessesenin idare müdürüydü ve işleri yolundaydı. Yalnız son zamanlarda şirketin seneler önce çıkardığı bir miktar hisse senedinin kimin tarafından satın alınmış olduğunu bir türlü öğrenemiyerek için için üzülmüyordu. Zira bu senetler günden güne büyük bir kıymet kazanmaktaydılar. Ve onların bedelini ödemek müesseseye büyük zararlara mal olacaktı. Bu mesele James'in aklını öyle çok kurcalıyordu ki, mektuplarında birkaç kere Fergus'a bile bundan bahsederek dert yanmıştı.

James düşün için küçük Ohio şehrine gittiği zaman ağabeyisini oldukça samimi bir tavırla kucakladı. Fergus da keskin bakışlı gri gözlerini James'e dikmiş, onun ince fakat eskisinden daha sıhhatli görünen yüzünü, biçimli elbisesini ve yepyeni ayakkabılarını büyük bir dikkatle süzüyordu. Nihayet James, sesinde küçümser ve müstehzî bir ifade olduğu halde sordu:

«Anlat bakalım, dedi. Bezelye işinden epeyce para kazandın mı bari?»

Fergus: «Doğrusunu istersen, diye cevap verdi. Bu pek de insanı zengin edecek bir iş değilmiş.»

James büsbütün gururlanarak: «Tabii, dedi. Sana bunu evvelce de söylemiştim zaten. Peki, Jean'ın evleneceği delikanlı nasıl bir adam? Kıza bakabilecek mi?»

Fergus gülümsedi ve: «Kardeşim, dedi. Ben senelerce önce hepimize senin bakacağını söylememiş miydin?»

Yüzü kıpkırmızı olan James: «Ne demek istiyorsun? diye sertlendi. Onbeş seneden beri sana beş para bile vermediğim gibi, bundan sonra da zırnık da hi koklatmak niyetinde değilim.»

Fergus hâlâ gülüyordu: «Mary Halan'ın bize bıraktığı biner doları hatırlıyorsun, tabii, dedi. Sen bana bu parayı akıllıca harcamamı, yani onunla hükümet tahvilleri almamı tavsiye etmiştin. Fakat ben böyle yapmadım, James. Zira sana bu tahvillerden daha çok güveniyordum...»

«Chicago'dan ayrılmadan önce, sizin şirketin çıkardığı bütün hisse senetlerini satın aldım. Gerçi bu senetlerin değeri o zamanlar pek düşüktü, fakat senin bütün gayretinle çalışıp, işleri büyüterek onları da kıymetlendireceğinden emindim.

«O günden sonra da, sen canını dişine takarak uğraşıp didindikçe, senetlerim kıymetlendiler ve bugün onların sayesinde artık zengin bir adam oldum. Bu servete sahip olmam için hakikaten çok çalıştım, kardeşim. Eksik olma...»

James'in kıpkırmızı yüzü, bu sefer de kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti: «Demek ki o, kim olduğunu bir türlü öğrenemediğim Allahın belâsı herif sendin ha?»

Fergus başını salladı, gözleri de zaffer parıltılarıyla ışıldıyordu. Sonra tekrar yüzü o, her zamanki samimi ve müşfik ifadesine büründü ve: «Şimdi eğer istersen kardeşim, dedi. Seni müessesenin genel direktörü de yapabilirim... Gerçi şirketin sermayesinin en büyük kısmına sahip olan hissedar sıfatı ile bu benim hakkım ama, bu hakkı sana devredersem, hem sen emeklerinin mükâfatını görürsün, hem de ben ömrümün son günlerini bezelyelerimin arasında geçirmek zevkinden mahrum kalmış olmam...»

ALLAH GÖSTERMESİN

Nakleden: Leylâ BEKEM

Ah Fredy başıma gelenleri bir bil-sen! Ne talihsizim Allahım. Yaz lığa o otele gitmez olaydım keşke. Sen benim çocukluk arkadaşısın, benim huyumu suyumunu bilirsin. Sakin, gösterişten ve kalabalıktan hoşlanmıyan, kırları, açık havayı, toplanlılara tercih eden, cinsilâtle alâkadar olmıyan bir genç olduğumu daima söyledin ve hakkın da var. Hele benim evlenmek istemeyişime daima kızıydın. Ama bunda haksızsın. Etrafımdaki genç kızlara bakıyorum da senin sözünle hareket etmemiş olduğuma dua ediyorum. Onlardan biri ile evlenmek mi? Allah göstermesin! Onların ev hanımı olmağa ne kaabiliyetleri ne de istekleri var. Akilları fikirleri, hep gezmede, eğlence-de. Annelerimizdeki o hamaratlığı bugün hangi genç kızda bulabiliriz?

Kısacası ben evlenmiyeceğim. Böyle bir kızla evlenip bedbaht olaktansa bekâr kalmayı tercih ederim. Sana anlattayım, başıma geleni herhalde merak ediyorsundur.

Beraberce kaldığımız, sahildeki o konforlu enfes otele, sen gittikten tam bir hafta sonra, ben de sahildeki balıkçı kulübelerinden birine taşındım. Sakin, sessiz bir yer.

O boyalı kuklalardan uzak, tam dinlenmek için. Oteldeki hayattan nefret ediyordum. Otelde içim bunaldı, bütün sinirlerim ayağa kalktı.

O ele avuca sığmaz Mary! Biliyorsun tenis müsabakalarında birinciliği kazanmıştı. Güzel olmasına güzeldi. Fakat o soğuk bakışları pek sinirime dokunuyordu. Erkekler etrafında pervane gibi uçuyorlardı. O ise her-kese tepeden bakar, hiçbirine yüz vermezdi. Velhasıl güzel fakat soğuk bir kızdı. Ben bu tiplerden yukarda da söylediğim gibi hoşlanmadığım için o-telden veda etmeden ayrıldım. Balıkçı kulübesine taşındım. Keşke otele inmeyip doğrudan doğruya bu küçük

kulübeye inseydim. Fırtınalı gecelerde dalgalar sahile vurdukça çıkardıkları sese bayılıyordum. Neydi o mânasız caz müziği, müzik değildi ki o gürültü.

Bir gün gece yarısı müthiş bir gürültü ile uyandım. Sanki kapiya bir cisim çarpmış, oracığa yuvarlanıvermişti. Yatağımda doğruldum. Kesik kesik nefes alışları duyunca, hemen yatağımdan fırladım, kapiyı açmadan sordum,

— Kim var orada?

Cevap veren olmadı. Fakat kapının dibinde birisinin kıpırdandığını duyar gibi oldum. Hemen kapiyı açtım ve kapiyı açmamla ayağımın dibine bir genç kız yuvarlandı. Eğilip yüzüne baktım: Mary.

Genç kızı kucağıma alıp odadaki divana yatırdım. Bilirsin Mary'den nefret ederdim. Fakat o hali ile onu kapının dışında bırakamazdım ya. Divanda yastıkların arasında oturtulmuş etrafına bakınıyordu. Elbiselerinin düğmelerini açmağa başladı.

Bu ıslak şeyleri çıkarmam lâzım. Bana giyecek bir şeyler bulsanıza. Elbise dolabımı açıp baktım fakat münasip bir şey bulamadım. Mary ise çaresini bulmuştu. Masanın örtüsünü almış vücuduna sımsıkı sarmıştı. Mary'nin hali ve tavrında mahcubiyet yoktu. Bana dönüp gülümsedi,

— Elbiselerinizi sobanın yanına astım. Birazdan kururlar. Sonra hemen sizi otele bırakırım. Yoksa merak ederler.

— Acelesi yok diye fısıldadı. Başıma gelenleri bilersen. Ah! Ne korktum bilerseniz.

Yüzünü yastıklara gömdü. Işık altında saçları ne güzel, pırlıl pırlıl parlıyordu. Bu hali ne kadar hoş ne

dar cana yakındı.

Ufak bir kadeh konyak getirdim, ağzına tuttum, birkaç damla içti.

— Ne kadar iyi kalplisiniz.

— Şimdi anlatın bakahım. Gece yarısı buralarda ne işiniz var? Kızarıp başını önüne eğdi.

Bu çekingen tavırla ne kadar cazipti. O her zamanki hâkim tavırlarını bırakmış, âdeta çocuklaşmıştı.

Divanda yan yana otuyorduk. Örtü çoktan omuzlarından düşmüştü. Birden bir yavru kuş gibi çırpınarak, göğsüme kapandı, kollarını boynuma doladı.

— Sana gelmek, seni tekrar buradan ayrılmadan görmek için.. diye kulağıma fısıldadı.

On anda rüya gördüğümü sandım. Bu güzel mahlûk benim miydi? Demek ki beni seviyordu. Nasıl olmuştu da ben bunun farkına varmamıştım. Aklim bunu bir türlü alıyordu.

Mary birden düğmeyi çevirdi oda karanlıklara boğuldu.

Kulağıma,

— Beni seviyor musun? Benimle evlenir misin? diye fısıldadı.

Vücudunun o tatlı teması beni sarhoş etmişti. Kendimden geçmiş bir halde,

— Evet seni seviyorum. Seninle evleneceğim diye fısıldadım.

Gülerek,

— Bir kâğıda yaz. Yarın onu okuyayım. Bugün bana rüya görüyormuşum gibi geliyor, diye ısrar etti.

Işığı tekrar yakmıştı. Onun bu çocukça haline gülerек bana uzattığı ufak not defterine, «Sevgilim Mary, seni seviyorum. Çok yakında evleneceğiz; Johnny» diye yazdım.

Tam ışığı söndürecekmiş sırada Mary elimi tutup ayağa kalktı.

— Söndürme dedi. Artık bu oyuna bir nihayet verelim.

Arkadaşlarımla önde beni ısrar ederek, «Böyle bir kızla mı Allah göstermesin» dememiş miydiniz? Bana açıkça hakaret ettiniz. Sizden intikamımı aldım. Ve arkadaşlar arasında tuttuğumuz bahsi kazandım

GİZLİ VAZİFE!..

BİLA BİRDEN DİZGİNLERİ ÇEK
NE VAR?

Ş...
ŞŞT..

GARİP HAREKETLER
YAPAN İNSANLAR GÖR
NE YAZIK Kİ DÜLER
GEÇ KALDIK.. S..
ARKADAŞLARIMI SUS..
ÖLDÜRMÜŞLER

FRANSUA DELİ GİBİ YERE
KAĞIRDIN MI ATLADI
FRANSUA? SENİ
DE ÖLDÜ-
RÜRLER..

BİZE ÇOCUKLARIN
CESETLERİNİ VERİN
BARI.. ONLARI İNSAN
GİBİ GÖMELİM..

MAŞIŞYA ŞAŞIRDI. FAKAT
BİR AN SONRA SİLÂHINI OMU-
LADI.

BİLA BAĞIRARAK
FRANSUANIN ÖNÜNE
ATILDI
ONU ÖLDÜR
ME..

BİLA.. BİLACIĞIM.. BANA
CEVAP VER.. CE-
VAP VER..

FRANSUA
KAÇ.. PEŞİN-
DEN GELE-
MEZ-
LER
HAYIR SENİ
BIRAKMIYA.
ÇAĞIM..

BEN ÖLÜYO-
RUM. AL-
LAH AŞ-
KINA SEN
KAÇ..
HEPSİNİ HERŞEYİ
ALENE SÖYLİYE-
CEĞİM. İNTİKA.
MINİZİ ALACA-
ĞIZ..

BİLA ÜMİTSİZ
BİR İŞARETLE
MAŞIŞYAYA YAK.
LAŞMASINI SÖYLEDİ
YAV-
RUM..
TÖVBE
ON VE KİM.
SEYE DOKUN.
MAYACAĞINA
BANA SÖZ
VER.
LER OLSUN BİLMİYORDUM
BENİ AFFET.. NE Bİ-
LEYİM BEN..

BİLA BENİ YALNIZ
BIRAKMA.. BEN
SENSİZ YAŞIYA-
MAM..
BANA KAR-
ŞI GÖSTER-
DİĞİN İYİLİ-
ĞE ÇOK MÜ-
TEŞEKKİRİM
MEMNUN
ÖLÜYO-
RUM..
MAŞIŞYA
AĞLIYA-
RAK
ORADAN
UZAK-
LAŞTI.

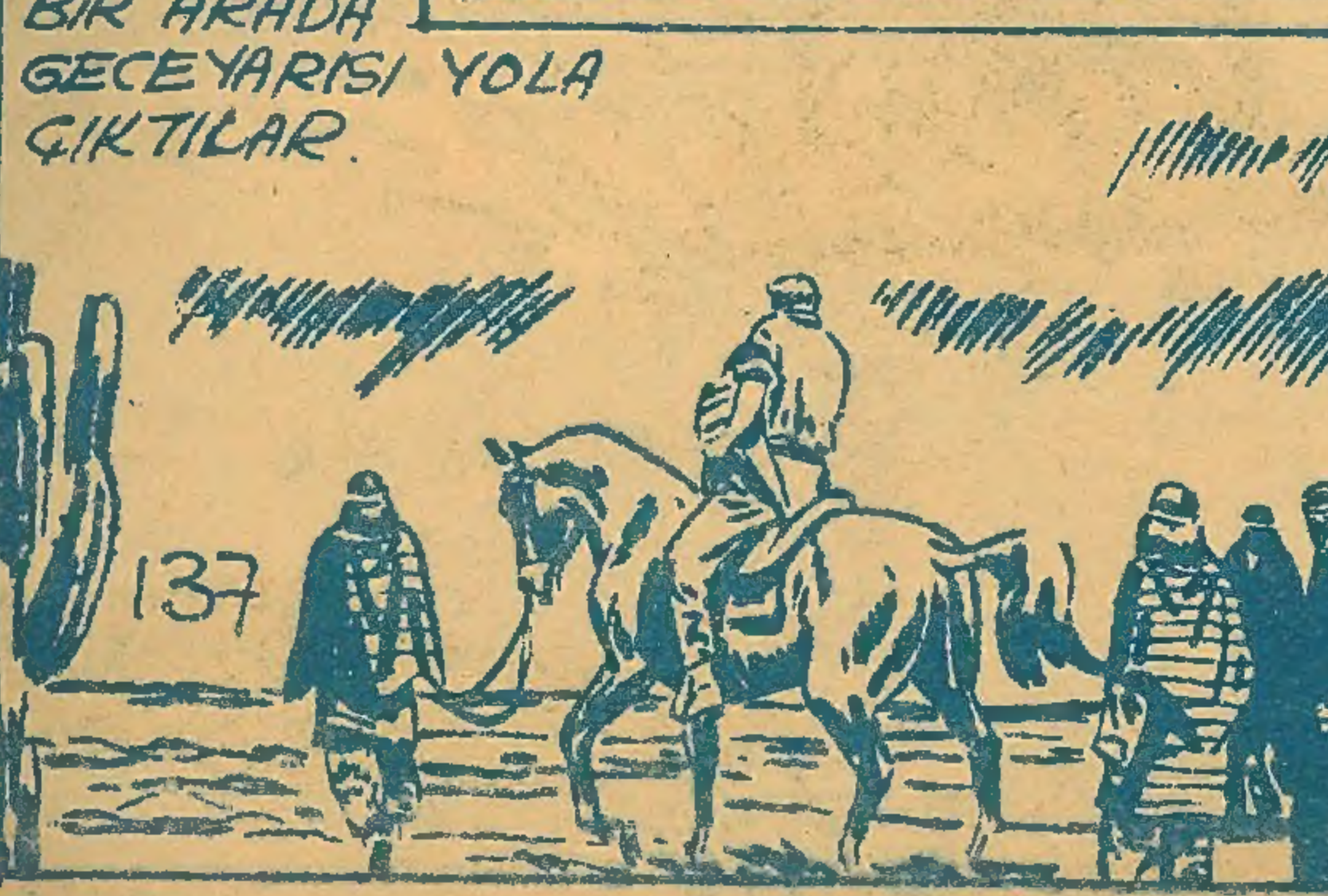
BİLA ÖLDÜ.
YERLİLERİN
HAYRETEN
AĞILMIŞ
GÖZLERİ
ÖNÜNDE
FRANSUA
BİLAYI KU-
CAĞINDA
TAŞIDI.
ONSUZ ÖMÜR
TATSİZ
GEÇECEK.

ÇİFLİĞE DÖ-
NELİM..
SENİ ÖLDÜRMİYECEĞİM
ONA SÖZ VERDİM. AMA
BENİ ELE VERME..

KİME? EFENDİNİN YÜZÜNÜ
ŞEYTAN GÖRSÜN..
ONU BİR GÜN BOĞA-
CA-
ĞIM.

VE HEPSİ
BİR ARADA
GECEYARISI YOLA
ÇIKTILAR.

GÜNÜN İLK IŞIKLARINDA ÇİFLİ-
ĞE VARDILAR.

ROZİN UYANDI. BOŞUNA BİLAYI
ARADI.
BU ATLI KİM?
KUCAĞINDAKİ
NE?
ARKASI VAR

MANDRAKE

APTULLAH TAM ZAMANINDA
BİR DALA TUTUNDU VE
MANDRAKEYLE NARDAYI
DOMUZUN VAHŞİ SALDIRI-
ŞINDAN KURTARDI.

MERAKLA AŞAĞI BAKARLAR.
KEN MANDRAKE : " DOMUZU
KOVALIYAN BİRİ OLMASA
BİZİ BU KADAR HIRSLA
KOVALAMAZDI " DEDİ.

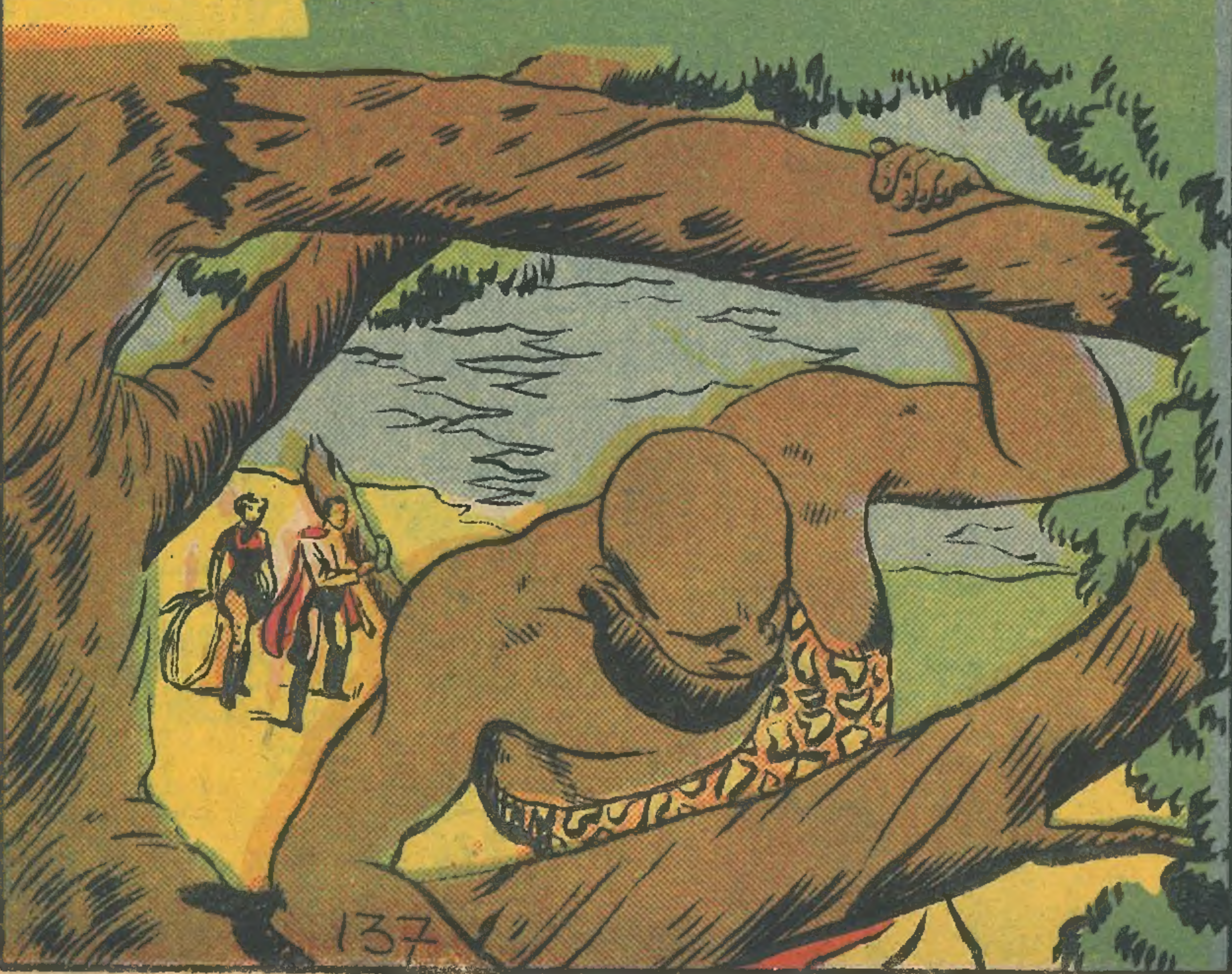
BU "BİRİ" Sİ ÇOK GEÇMEDEN GÖZÜKTÜ. KOS-
KOCAMAN BİR KAPLANDI. KAPLAN DOMUZA BİR
PENGE ATTİ. ÖTEKİ BİR HÖMURDADI.

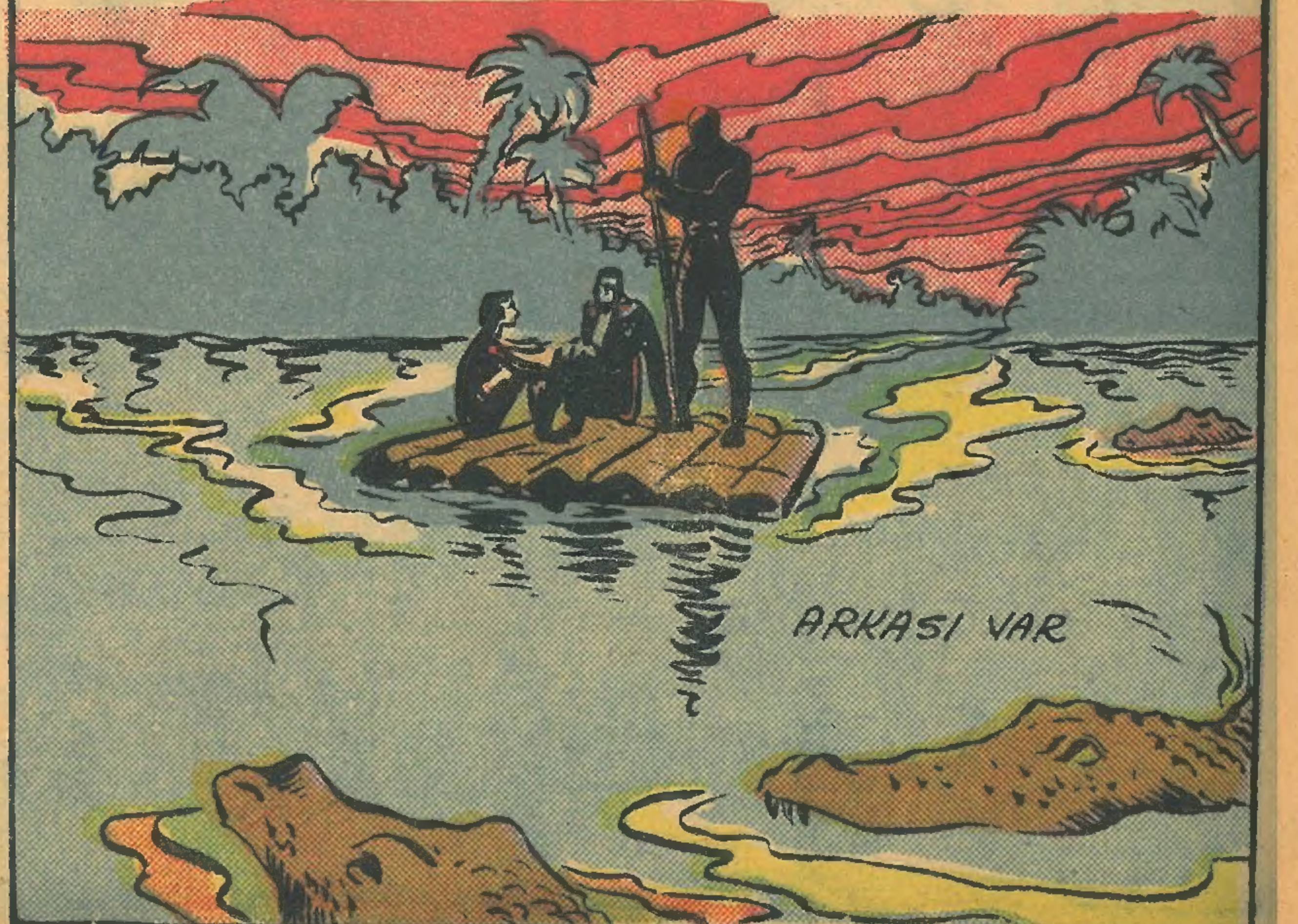
İKİ VAHŞİ HAYVAN DÖVÜŞE DURSUNLER BİZİM
MACERACILAR DALLARIN ÜSTÜNDE ATLIYA ZİPLİ.
YA İLERLEDİLER. ÇOK GEÇMEDEN BÜYÜK BİR
NEHİRE VARDILAR.

APTULLAH KOCA KOCA DALLARI ÇATIR ÇATIR
KIRARAK BÜYÜK BİR SAL YAPMAĞA BAŞLADI.
MANDRAKE : "BU NEHİR BİZİ DENİZE GÖTÜRÜR"
DİYORDU.

KOCA KÜTÜKLER VE SARMAŞIKLARLA BİR
SAL YAPTILAR İÇİNE BINDİLER. AĞILDILAR. YAVAŞ
YAVAŞ AKAN NEHİRİN AKIŞINA SALI KAPIP KOYU-
VERDİLER. NARDA BU ARADA BİR SÜRÜ TİMSAH
GÖRDÜ.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

MARGRİTİN BİNDİĞİ UÇAK STOKHOLMDEN
PARİSE UÇARKEN

SİS GİTTİKÇE ARTIYOR.
RALPH... TELSİZLE MALMÖDEN
MEVKİ SÖR BAKALIM. GALİBA
DENİZ ÜZERİNDE DEĞİLİZ

PEKİ KOMUTANIM..

67/1

AZ SONRA TELSİZCİ ALDIĞI MEVKİİ HABER
VERDİ
İŞTE.. 7 DERECE KUZEYDEYİZ.
BORNHOLM ADASI ÜZERİNDE
BULUNUYDURUZ.

VAY CANINA! ÖYLEYSE
DERHAL İRTİFA ALA-
LIM.

PILOT UÇAĞA İRTİFA VERİR. ŞİMDİ TA-
MAMİLE SİS İÇİNDE UÇMAKTAYDILAR.
GÖZLER YALNIZ ALETLERDEYDİ.

BİRİN GAZA BAS.. ADANIN ÜZERİNDEYKEN
İÇİM HİÇ RAHAT DEĞİL.. RALPH SEN DE
ÖYLE SOMURTMA. YOLCULARI TELÂŞA DÜ-
ŞÜRECEKSİN

PEKİ EFENDİM..

137/1

FAKAT BİR İGGÜDÜYLE YOLCULARDA HUZURSUZLUK BAŞ-
LADI.
BİR BOZUKLUK MU
VAR? TEHLİKEDEN
Mİ'YİZ?

NE DİYORSUNUZ BAYAN?
HERŞEY YOLUNDA.. HATTÂ
PARİSE BİR SAAT EMEL
VARACAGIZ.

BAŞ PİLOTUN TESKİNE ÇALIŞMASI BOŞA GİTTİ. YOLCULAR GİTTİKÇE HEYECANLA NIYORLARDI.

TEHLİKE Mİ VAR?
KİM DEDİ BUNU?

TEHLİKE FİLAN YOK
EFENDİM.. UÇUŞUMUZ
GAYET NORMAL

67/2

NEYSE... FAKAT HAFİF BİR ARIZA
TAYVAREYİ İNİŞE MECBUR ETSE
HIÇ TE ÜZÜLMİYECEĞİM. BÖYLE.
LİKLE BOŞUNA SEYAHAT ET.
MEMİŞ OLURUM.

ARKA KOLTUKLARIN
BİRİNDEN HEYECANLI
BİR SES YÜKSELDİ.

DAĞLARIN ARASIN
DAYIZ.. İLERİDE MU.
AZZAM BİR DAĞ VAR..

ANİ BİR PANİK BAŞLADI.

NE OLUYOR?
DÜŞÜYÖR MUYUZ?

İMDAAT!!

NEDEN KARA
ÜZERİNDEYİZ?

BAŞ PİLOT GERİYE DÖNDÜ

RİCA EDERİM SAKİN OLUNUZ. SİS-
TEN KURTULMAK İÇİN BİRAZ ROTA
DEĞİŞTİRDİK. HİÇBİR TEHLİKE YOK.

KOMUTAN! İRTİFA. ALETLERİ
BİRBİRİNİ TUTMUYOR. BİRİ
1800 Ü GÖSTERİRKEN...

MARGRİT SAPSARI KESİLDİ.

ALLAHIM... SENDEN YARDIM İSTEMEĞE LÂ.
YIK BİR İNSAN DEĞİLİM. AMA YİNE SEN
BANA ACI..

137/2

BİRDENBİRE KORKUNÇ
FELÂKET TAHAKKUK ETTİ
VE UĞAK BİR DAĞA
ÇARPARAK PARÇALAN-
DI.

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 15

YAZAN: K. TUĞCU

Daha sokağa çıkacak kadar giyinmeden hiddetim beynime vurdu. Bütün felâketlerime sebep olan kendisi imiş gibi hiddetle ittim. Şezlongun üstüne düştü. Eliyle göğsüne hafif işaretleri yaptı.

— Kimdi bu gelen? diye sordum.
— Yorgo, dedi.
— Kapiyı sen açtın değil mi?
— Ben açmışım.
— Demek bir hasta var diye beni buradan uzaklaştırmayı siz uydurdunuz.

— Yok vire Adnan. Ben çağır-mamışım kimse. Gelmiş kendisi.
— Kapiyı açan sensin.
— Ben açmışım.
— Çoktan beri bu palikarya ile sevişiyorsun değil mi?
— Büyük tiyamanın oğlu. Sevmis bana çok küçükten.

— Bunu bana söyleseydin size mâni olmazdım. Fakat sen benim evimde, benim yatağında beni aldatıyorsun. Seni burada ellerimle boğacağım.

Hakikaten kendime sahip de-ğildim. Kızın boğazını elime geçirdim. Billûr gibi gerdanına parmaklarım gömüldü. Dizimle de mide-sine bastım.

Gözlerini kapattı. Göz evlerine çabucak yaşlar doldu ve iki göz kuyruğundan şezlongun üstüne akmağa başladı.

Öyle bir teslimiyeti, öyle bir mukavemetsizliği vardı ki birden elimi çektim, dişlerimi sıkarak:

— Haydi, dedim. Çabuk defol buradan.

Çarpıntılar içinde davrandı. Hıçkırarak ağlayarak giyinmesini tamamlıyordu. Daha akşamdan, biraz boğazı ağrıdığı için boynuna tentürdiyot sürmüştüm. Şimdi aynı yerde hafif birer morluk belirliyordu. Az daha onu boğacakmışım. Giyinirken ağlıyor ve sık sık yutkunmağa çalışarak boğazını elliyordu.

Nihayet hazır oldu, kapiya doğru gidiyordu. Döndü. Islak gözle-riyle yüzüme baktı ve:

— Sen yapmamışsın bana bise. Allah istemiş bunları. Sen çok iyi, çok centilmen adam. Bir rica daha yapacağım. Demiyeceksin hayır. Ne zaman gideceksin bizim sokakta. Var bir eglise orda. Diyeceksin papaz efendi. Yapsın Evdoksiya için dua.

Bunu söyledi ve hıçkırarak döndü. Arkasından yürüdüm. Koluna yapıştım:

— Nereye gidiyorsun?
— Birakarsın gideyim artık. Ben fena kari.

— Nereye gittiğini söyle bana.
— Arnavutköyüne gideceğim.
— Orada ne var?
— Akıntıburnu var orda.
— Oradaki kahveye gidip âşıkını mı bulacaksın?

Evdoksiya o gece ilk defa bana soğuk ve yabancı bir bakışla baktı. İlk defa kırılmış ve yüzünde bir acılık belirmişti.

— Ne! dedi.

Evet mânasına gelen bu kelimenin altında çok şeyler saklıydı. Yine bir an içinde düşüncelerim değişti. Bu kızın zannettiğim kadar suğlu olmadığını düşündüm. Belki de onun güzelliği, gençliği ve şu kısa zaman içinde birlikte yaşamamızın verdiği bağlılık bana hareketimin yanlış olduğunu anlattı.

Kapiyı açan kızın bileğine yapıştım ve kapiyı kapatarak anah-tarla kilitledikten sonra:

— Bana hepsini anlatmadan gitme Evdoksiya, dedim. Şurada birlikte geçirdiğimiz birkaç aydaki hayatımızı düşün. Ben seninle evlenmeğe bile kalktım. Hem bunu hakikaten istedim. Senin istikbalini ve rahatını düşünüyordum. Sonra sen namuslu bir kız olarak benim kollarıma düştün. Burada sana fena nuamele ettimse sebep sana karşı duyduğum sevgidir.

O teessür hali içinde sözlerimin pek azını anlıyordu. Fakat hıçkırıklardan boğuluyor ve bir an önce gitmek istiyordu.

Sürükler gibi odaya götürdüm. Zorla oturttum. Ağlamasının geçmesi için bekledim. Verdiğim ferahlatıcı birkaç damlayı içti. Ortalık ağırincaya kadar şezlongun üstünde kaldı. Nihayet güneş doğdu. Şehrin gürültülü hayatı yeniden başladı. Evdoksiya o zaman

Evdoksiyanın boğazını sıkmağa başladım.

— Birakırsın artık gideyim, dedi.

— Hayır, dedim. Bu şekilde ayrılmak olmaz. Bana bir ağabeyinmiş gibi olup bitenleri anlatacaksın. Yoksa seni bırakmam.

Evdoksiya yeniden gözyaşlarına başlayarak, hıçkırıklar içinde anlatmağa başladı.

Yorgo büyük teyzesinin oğlu imiş. Çocukları bir arada geçmiş. Yorgo talihsiz bir gençmiş. Evdoksiyayı çok severmiş. Mütعاaddit defa istemiş. Fakat Evdoksiya da annesi de bir bakkalın yanında çırak gibi çalışan bir adamla evlenmeyi uygun bulmamışlar. Araya Koço da girmiş. Nihayet onunla nişanlanmış. Bu nişandan sonra da Koço Yorgonun konuşmakta devam etmesine razı olmamış.

O gece ben gittikten sonra kapi çalınmış. Evdoksiya benim geri döndüğümü sanarak kapiyı açınca Yorgoyu karşısında görmüş. Ağlayarak söze başladığı için Evdok-

siya onu içeriye almış. Hayatını anlatmış. Evdoksiyanın başına bu felâketler geldikten sonra daha fazla sevmeye başladığını ve hep içtiğini, dünyayı gözü görmediğini, köpek gibi apartımanın kapısında gecelediği günler olduğunu söylemiş. Gece benim çıktığımı görünce kapiya gelmiş. Kıza evlenmeği teklif ediyormuş. O sırada ben içeriye girmişim.

Evdoksiya bunlardan sonra Akıntıburnundan kendisini denize atacağını ve benim de papaza kendisi için dua ettirmemi yeniden rica ile sözünü bitirdi.

Peki amma nasıl oluyor da aynı gece beni hastaya çağırıyorlardı. Evdoksiyaya sordum. Bir şey anlatmamıştı. Yorgonun böyle bir iş yapıp yapmayacağını da kestiremedi. Kararını sordum. İntihar edecekmiş.

Klindisini iknaa çalıştım. Üzerinde bir hakkım olmadığını, fakat bu

Hava henüz kararmamıştı. İçimde bir sıkıntı vardı. Oturup düşünmeği sokağa çıkmayı tercih ettim. Önce ağabeyisinin dükkânına gittim. Aldığı bir siparişi yetiştirmeğe çalışan Rum genci kızı kendisine sorduğum zaman:

— Ne bileceğün ben? dedi. İnşallah gebermiştir.

Fakat ne de olsa kardeşti. Rengi solmuştu. Elimini omuzuna koyarak:

— Böyle söyleme, dedim. Zavallı Evdoksiya talihine kurban olmuştur. Onun gibi genç ve güzel bir kızın bir tarafta bıçaklanıp öldürülmesine nasıl dayanırsın.

Susuyor ve yutkunuyordu. Kızın nerelere gideceğini sordum. Belki büyük teyzesinin evine kaçmış olacağını söyledi. Ev uzakta değilmiş. Gitti. Bekledim. On dakika sonra geldi. Yanında Yorgo da vardı. Sevdığı kızın birlikte yaşadığı adama karşı nefret beslemesi gereken bu zavallı büyük bir telâş içinde elime sarıldı. Bana onun ne zaman ortadan kaybolduğunu sordu. Hattâ ağlamağa başladı.

Onun ve ağabeyisinin yanında olmıyan Evdoksiyaya kendisini bir taraftan denize atmış veya kaçırılmıştı. Onun bir başkası tarafından çağırılması bana daha fazla kaçırıldığı hissini verdi. Büyük bir yeisle:

— Kaçırılmışlardır, dedim.

Yorgo haykırdı:

— Kim kaçıracak vire!

— Panayot, dedim.

Bu kelime Evdoksiyanın ağabeyisiyle âşıkı üstünde pek ağır bir tesir yaptı.

Yorgo ağlayarak itiraz ediyordu:

— Ne istiyecek Panayot Evdoksiyadan? Ne yapmış ona?

— Şey, dedim. Koço Evdoksiyanın kendisini polise haber verdiğini sanıyormuş. Yemin etmiş. Kendisini ziyaret eden Panayota kızdan intikam almasını söylemiş. O da Mavnacı Davudun meyhanesinde yemin etmiş, kızı bıçaklıyacmış.

Dimitro ağlıyor, göğsünü bağrını paralıyordu. Öteki beynine bir balyoz yemiş gibi bir iskemleye yığılmıştı.

Dişlerimi sıkarak bağırdım:

— Durmanın sırası değil. Bana evini söyleyiniz.

Dimitro başını salladı:

— Ne zaman gideceksin Panayot evde, çıkmıyacaksınız bir daha disarda. Öldürecek sizi.

Yorgo hâlâ paralanıyordu:

— Vire katil, bire alçak erif. Ne ister kızdan. Öldürünüs ona..

Panayotun pek azılı ve berbat bir herif olduğu anlaşılıyordu. Fakat buni pek umırlamıyordum. Dimitroya sordum:

— Mavnacı Davudun meyhanesini biliyor musun?

— Ne, dedi. Galatada, sokak içinde. Kime soruyorsun, gösteriyor sana. Ma iç kimse gitmez orda. Ne zaman yabancı giriyor, atıyorlar disarda.

Daha fazla beklemedim ve Yorgoya sordum:

— Ben meyhaneye gidiyorum, geliyor musun?

(Arkası var)

ARALARINDA 120K KANLI BİR
ÇARPIŞMA BAŞLADI.

VARGO, RAMON, JOFRE GONTRANO VE HA-
TA ROZİTA ASLANLAR GİBİ ÇARPIŞTILAR

ADAL
KRAL
REİSİ

AH BENİM YETİŞTİRDİĞİM
YILAN... HAIN NANKÖR..
SENİ ELİMLE GEBER.
TECEĞİM.

ÖĞRETMEDİN
ÇAPULCU
HERİF..

GONTRANO
SEN BÜ-
ZENBAZ KARIYI HÂLÂ
KRALIĞAN SANIYORSAN
YANILIYORSUN...

AMİRALİN KARŞISINA JOFRE
DİKİLDİ.

SÖYLE...
ATMACA
REİSİ
NE YAP-
TIN

BUNU BANA SORA-
CAĞIN YERDE KEN-
Dİ VİCDANINA
SOR.

DİKKAT ET
JOFRE

ROZİTA JOFREYİ KURTARMAK
İÇİN AMİRALİN KILICININ ÖNÜ-
NE ATILIR. VE KILIÇ SIRTINA
SAPLANIR.

BEN ÖLÜYORUM
SEN KUR-
TUL.

ONU DİRİ YAKALA-
YIN.. İNTİKARIMI
ALACAĞIM..

RAMON AMİRALİN ARKA-
SINA ATLAR VE YERE
SERER.

VE SİLÂHINI
ELİNDEN
ALIR..

ARKASI VAR

Esnaf DAMARI

Yazan: M. YAMAN

Dükkanı girdiği zaman kılıksız, ihtiyar bir adam paslı telleri çözmeğe uğraşıyordu. Necmi, Tahtakalede hamallık yaparken bir dükkân açıp önce çuval, sonra da saç ticareti yaparak şehrin sayılı zenginlerinden birisi olan Süleyman Karahaytanın bu kılıksız ihtiyar olduğunu ne bilsin.

Bir iş aramak bahanesiyle girdiği bir ticarethanede kulağına çalınan sözlerden istifadeyi düşünerek oraya gitmişti.

Süleyman Karahayta'yı sordu, Adam-
cağız :

— Süleyman benim. Ne istiyorsunuz?

Diyince doğruca söze girişemedi ve :

— Yarım kilo kaplamalık çivi, dedi.

Cebindeki tek lirayı gösterdi. İhtiyar nalbur paranın üstünü vermek için dar ve içeriye doğru uzun dükkânın dibinde, oluklu saçlarla ayrılmış ve yedi buçukluk bir ampulle aydınlatılan bölmeye girince arkasından gitti ve :

— Size bir şey söyleyeceğim? dedi.

— Buyur.

— Süleyman Karahayta diye başka birisi var mı bu civarda?

İhtiyar milyoner her halde kuşkulu olduğu için kızarıp sordu :

— Ne yapacaksınız?

— Hiç, hakkında bazı şeyler işittim de.

Karahayta adamakıllı sarsılmıştı :

— Ne işittiniz? dedi.

— Canım size ne? Hem alâlemin dedikodusu ile uğraşmağı hiç sevmem.

İhtiyar parladı :

— Süleyman Karahayta diye benden başka kimse yoktur buralarda.

Talihsizliği yüzünden adamakıllı bir iş tutamamış, tuttuğunu başaramamış olan Necmi bu fırsattan faydalanmak için bütün zekâsını toplamıştı.

— Canım, dedi. Merak etmişim de.

— Söyle Alahını seversen ne diyor-

lar?

— Neye and veriyorsunuz. Söylenecek lâkırdı var, söylenmeyecek lâkırdı var. Bazı sözleri duymamak hayırlıdır. Siz itibarlı bir insansınız. Hele iş namus meselesine taallük edince susmak, kulakları tıkamak hayırlıdır.

İhtiyar âdeti morarmıştı. Necmiyi bastırarak derme çatma yazıhanenin tek sandalyesine oturttu :

— Söyle, dedi. Ne diyorlarsa söyle.

İnsanı çıldırtma.

Necmi pek güzel idare ediyordu :

— Siz yaşlı, başlı bir insansınız. Bukadar heyecan size yaramaz. Hem bunlar olağan şeylerdir. Evlât sahibi olanların başına neler gelmiyor ki. Ne yaparsınız, alın yazısı. Asıl işin kötüsü, sizin paranızı ve işinizi çekemiyenlerin işi dallandırıp budaklandırmasında. Nişan dediğiniz bir sözden ibarettir. Her kız nişanlanır ve ayrılabilir. Bunun için kendisine bir takım yakışıklı hareketler isnat etmekte mâna var mı? Ama bunu kime dinletirsiniz.

Karahayta boğulur gibi oldu ve bağırdı :

— Oğlum olmadı. Biricik kız. Ona da kötü demelerine dayanamıyorum. Ha-

mi kesseler bir dirhem kanım çıkmıyacak.

Kız da öyle. Kavrulup duruyor. Bari bir suçum olsaydı diyor. Bana bak delikanlı. Ben dışarıklı bir adamım ama kızım İstanbullu bir anadan doğdu. Yüzüne bakan âşık olur. Öyle güzel kız. Hocalar tuttum, okuttum. Saz bilir, söz

bilir, edep erkan bilir. Ona göre de terbiyelidir. Adam evlâdı diye nişanladık. Benim dükkândan işe başladı herif. Maksadı paramı yemek. Sonra da defolup gitti.

Necmi başını salladı :

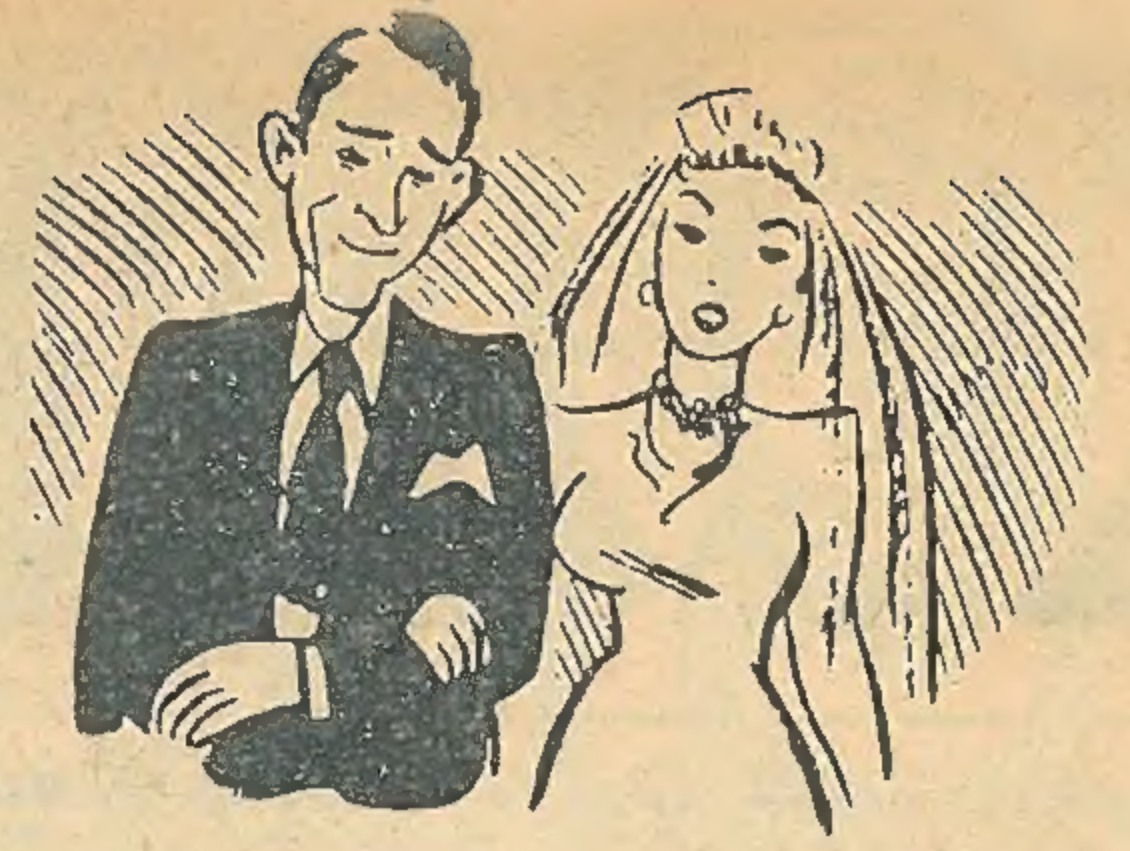
— Siz alınızın teriyle para kazanmış bir insansınız. Sizin her kuruşunuzun bir kıymeti var. Elin itlerine yediremezsiniz paranızı. Hem damat et, hem de keseyi teslim et, nerede bu bolluk. Vay açık göz vay.

Süleyman Karahayta ofladı ve delikanlının uzattığı sigarayı aldı :

— Hani, dedi. Sokaktan adam çağırıp kızı vereceğim geliyor. Kendisi de istiyor. Tek bu dedikodunun ardı kesilsin, o kerataya karşı da hemen kısmeti çıksın.

Necmi içini çekti :

— Sizin gibi bir adama damat olacak delikanlıya ne mutlu. Hani kendimi lâ-

yık görseydim, elinizi bırakır ayağınıza sarılırdım Süleyman Bey. Neyleyim ki talihsiz bir gencim.

Karahayta hemen ilgilendi :

— Neye talihsiz oluyorsun ki. Maşallah aslan gibi delikanlısın. Sakatlığın, hastalığın yok. Kıyafetin yolunda.

— Orası öyle ama sen gel de bana (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

34

KÖYÜN SOKAKLARINI MEŞALELERLE AYDINLATTILAR. BÜTÜN YOLLAR ÖLÜ VE YARALILARLA DOLUYDU.

GAUVAIN BU SIRADA MÜTHİS SURETTE DÖĞÜŞEN BİR İHTİYAR GÖRDÜ. TUFESİNİN KÂH NAMLISINI, KÂH DİPÇİSİNİ KULLANIYOR VE İYİ KULLANIYORDU.

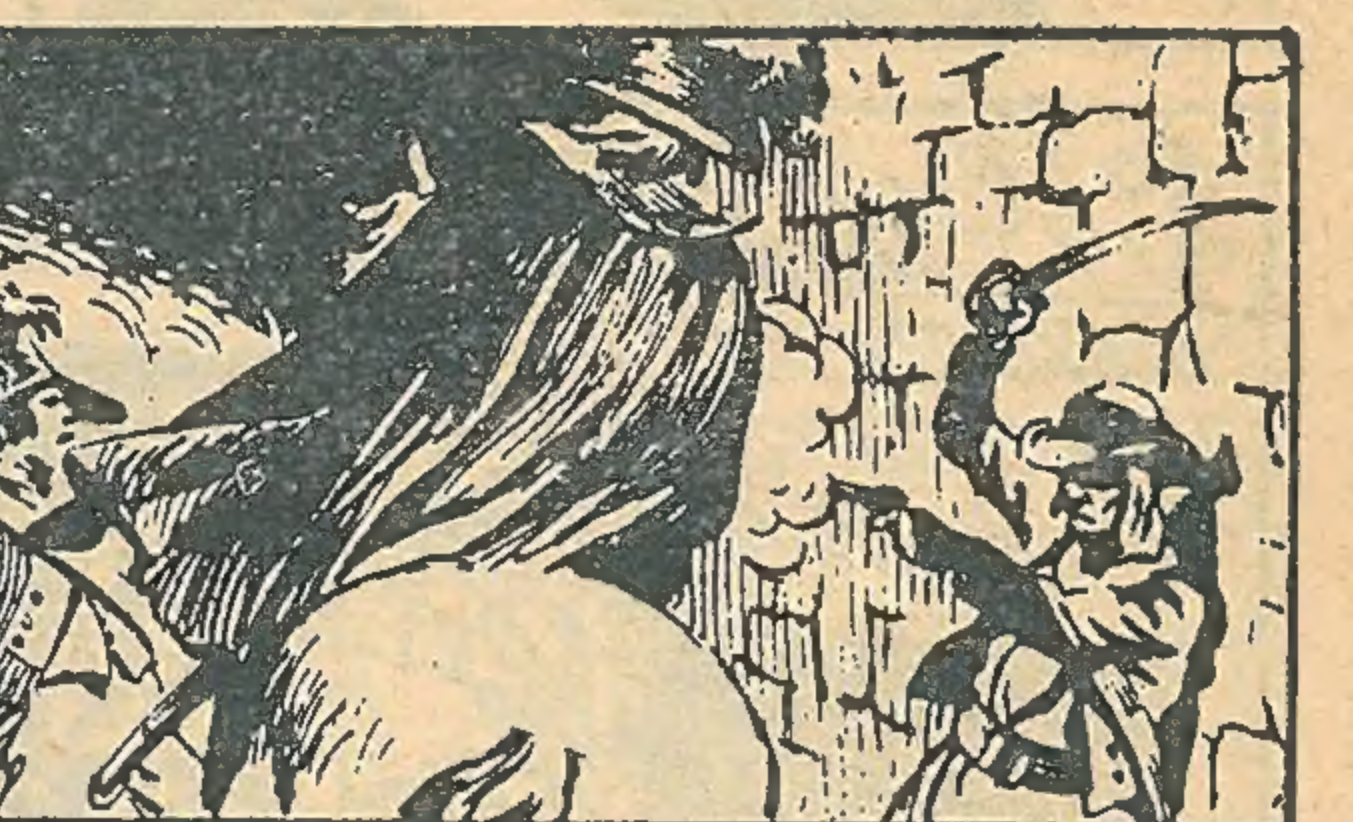
GAUVAIN ADAMIN SENDELEDİĞİNİ GÖRÜNCE YANINA YAKLAŞTI. YARALANMIŞTI. KILICINI KININA KOYDU.

HAYATIMI KURTARAN BU ADAM KİM? PONTOR SON YOLUNDAN GELEN BİR ATLI.

YARALI ADAM SON BİR GAYRETLE KILICINI KININDAN SIVIRDI. GAUVAIN'E SALDIRDI. BİR YANDAN DA TABANCASINI ÇEKTİ.

VE ATEŞ ETTİ. NEYSEKİ BU SIRADA YILDIRIM AIZIYLA BİR ATLI GELDİ DE ARALARI NA GİRDİ VE GAUVAIN'I ÖLÜMDEN KURTARDI.

ADAMIN SALLADIĞI KILIĞ ATLIYI YERE SERDİ. ATI KAPAKLANDI, ÖLDÜ.

SİHİYE GAVUŞU HEMEN VAK'A MAHALLINE YETİŞTİ.

YARALININ KIRMIZI, BEYAZ MAVİ BİR KUŞAĞI VARDI. CUMHURİYETÇİ İDİ. YÜZÜNÜN KANINI TEMİZLEDİLER.

ÜSTÜNDE, CUMHURİYETÇİLERİN VERDİĞİ BİR VESİKA VARDI. EMNİYET KOMİTESİ. VATANDAŞ SİMURDEN.

SİMURDEN GAUVAIN'E BAKTI. ONU DAHA ÇOCUKKEN TANIMIŞTI. NE DE BÜYÜMÜŞTÜ. GAUVAIN YARALININ DİZLERİNE KAPANDI.

SİMURDENİ GABUCAK BİR ARABAYLA HASTAHANE HALİNE GETİRİLEN BELEDİYE BİNASINA GÖTÜRDÜLER. ARKASI VAR.

zor. Şöyle kendime göre bir iş bulup da istiyeyim bir türlü çalışmadım.

— Bunlar ufak işler oğlum. Sen benim başımdaki belâyâ.

Bahis yine açıldı. Necmi sıcakkanlı, zekâsıyla adamın gözüne giriyordu. Nihayet ağzından baklayı çıkardı.

— Ben size bir şey söyleyeyim mi? Hani cesaret etsem eline sarıl, Süleyman Bey, ver kızını bana, sana hayırlı bir damat olur, biricik kızını hoş tutar, dostunu, düşmanını da hırsından çallattırdım vallahi, diye haykırdım.

İyice tavllanmış olan ihtiyar dertli :

— Nen eksik be çocuğum. Sen ben-den kız istedin de vermedim mi? Hem şu dedikodunun ardı kesilir, hem kız öteki-ne inat evlenir.

Gözleri dopdolu olan adamcağız, belki de izzetinefsi kırıldığı için ıstırap çeken kızını düşünerek bu temiz insan görünen Necmiyi kaçırmak istememişti. Birisi hayırlı bir damat, öteki zengin bir kayınpeder bulduğuna sevinir dururlarken kararlar verildi. Nihayet sarılıp, öpüşüp, anlaşıp ayrılırlarken ihtiyar seslendi :

— Evlâdım, Necmicğim, yarım kilo çivinin parasını unuttun. Olur a, insan hali bu dalgınlığa geldi. Yarın akşam bekliyorum ha. Hem yemeği bizde yeriz, hem de görüşürsünüz.

SİYAH PELERİNLİ ADAM

(4. sayfadan devam)

kılıç oyunundaki maharetini Sir Gervase'a ispat ederek ileride çıkması muhtemel bu gibi vaziyetleri önlemek idi. Söyledikleri tamamen hakikat olmakla beraber Margaret onu yine affedemiyordu. Eski alâkasını tamamiyle kaybetmişti. İspanyolu gezintilerinde yalnız bırakıyor, onların Francis'le olan konuşmalarına iştirak etmiyor, misafirlerini yalnız kabul ediyordu...

Böylece üç gün daha geçti. Yemeklerde buluştukları zaman genç kız onun yüzündeki mustarip ifadeyi görerek memnun oluyordu. O gündenberi Sir Gervase de Trevanion malikânesinde görünmüyordu. Eğer Don Pedro'nun ıstırabının büyüklüğünü tahmin edebilseydi, hâdiseler başka bir cereyan alırdı.

Don Pedro'nun ıstırabı hakikaten çok büyüktü. Genç kıza âşık olduğu her halinden belli idi. O yalnız İspanyol kadınlarından ayrı bir mahalden değil belki yeryüzündeki bütün diğer kadınlardan da farklı idi. Küçüklüğünden beri alışık olduğu serbesti ona bir samimiyet, kuvvet ve dürüstlük aşılamıştı. Masum fakat zeki, samimi ve cesurdu. Cazibeli görünüşü için hiçbir şey yapmadan cazibeli idi. Bir hayli yerler gezip, görmüş olmasına rağmen Don Pedro onun yarısına kadar kendini tahrik eden bir kadına rastlamamıştı. O hâdiseye kadar araları nekadardı iyi idi. Don Pedro sevmediği Gervase Crosby'den nefret etmeğe başlamıştı.

Dördüncü günü akşamı yemek-telerken usak içeri girerek, bir yabancının Don Pedro'yu görmek istediğini haber verdi. Don Pedro müsaade istiyerek, yabancının kendisini beklediği hole çıktı.

Mucize denebilecek bir süratle, mektubun gidişinden on sekiz gün sonra cevabını almış bulunuyordu. Bu uzun boylu, sağlam yapılı, uzun çizimleri ve kara sakalı ile denizci gibi giyinmiş bir adamdı. Kolunun altında yelken bezine sarılı bir paket vardı. İspanyolun önünde eğilerek Fransızca kendisini takdân etti:

— Ben Antoine Duelo... 'Nants'-dan geliyorum... Emrinize âmadeyim efendim...

(Arkası var)

FIRTINA KAPTAN 29

ROTTA DENİLEN ŞU HERİFİ
BİR ELİMİZE GEÇİRSEK
DİRİ DİRİ DERİSİNİ YÜZECE-
ĞİZ

ATEŞ EDİYORLAR...
DEMİK BİZİM ASLAN
KAPTAN HÂLÂ DAYA-
NIYOR.

KORSANLAR BİR AN BİLE
KAYBETMEDEN SİLÂH
SESİNİN GELDİĞİ TARAF-
KOŞTULAR.

KORSANLAR
LA BAŞA ÇIK-
ÇAĞINIZI MI
SANDINIZ?

CESARET
ARKADAŞ-
LAR.

KORSAN-
LAR, FIR-
TINA KAP-
TANI ATEŞ
ÇENBE-
RİNE
ALAN
HAYDUT-
LARA
SALDIR-
DILAR.

ROTTA, KAPTANIN ÜZERİNE ATILDI.

ÖLECEĞİM.. ÖLDÜ-
RECEKLER. BU BELLİ.
BARI SENİN CANINI
CEHENNEME YOLLU-
YAYIM.

ROTTA, MUZAFFERİYETİN ELDEN
GİTTİĞİNİ GÖRÜNCE DELİYE DÖNDÜ.

YAKALANDIM.
AMA YALNIZ
ÖLMİYECEĞİM.

ROTTA TAM ATEŞ EDECEĞİ SIRADA PÖTİLÜ
YETİŞTİ. BİR KURŞUNDA ROTTANIN CANINI CE-
HENNEME YOLLADI.

HAYDUTLAR BUNUN Ü-
ZERİNE GİL YAVRUSU
GİBİ DAĞILDILAR

ŞİMDİ SIRA MAĞARADA
Kİ KANBUR HİKÂYESİNİ
GÖZMEĞE GELDİ
NE DERSİN
RANI?

ALNIMIN

YAZISI

KLER AKILLI KIZDI. DEDIĞİNİ YAPARDI.

PİYER, RİCA EDERİM BENİ ŞEHİ-
RE GÖTÜRÜVER..

BAŞÜSTÜNE
EFENDİM

BABASINI İKNA EDEMEMİŞTİ. BÜTÜN
ÜMİDİ BENDEYDİ.

NE AKILSIZIM.. BABAMI İKNA ETME-
ĞE UĞRAŞACAĞIMA MARKLA İŞİ
HALLETSEYDİM.. O BENİ ANLAR

BEN
DE BU SIRADA TA-
BANCAMI KILIFINDAN ÇIKARMIŞTİM.
BİR İKİ MERMİ YAKACAK, PARMAKLARIMIN PASI-
NI GİDERECEKTİM.

GARİP BİR DURUMDAYIM. SEVDİĞİM
KADININ BABASIYLA DÜELLD EDECE-
ĞİM.. TAM TİYATRO TEMSİLLERİN
DE GÖRÜLEBİLECEK BİR HAL...

GARİPSİN.. YIRMİNCİ
ASIRDA BÖYLE ÇO-
CUKÇA İŞLER YA.
PILIR MI? BOŞ
VER ALLA SEN..

O TOMBİLİ
KAPIMDA DÜRDÜ.
MUŞ.. EVİME BU İLK
GELİŞİYDİ.

SEN İŞİN ALAYINDASIN AHBAP. ONUN İÇİN
BENİ ANLAMANA İMKÂN VE İHTİMAL YOK..
GEKİL.. ATEŞ EDİYORUM..

OH HOO!..
SEN MÜKEM.
MEL BİR Nİ-
SANCIIYMISSIN

BRAVO.. ORDUDA
İYİ NİŞANCI OLDU-
ĞUNU BİLİYORDUM
AMA BU KADARINI
DEĞİL..

İŞTE TAM BU SIRADA KLER YAVAŞÇA
KAPİYİ VURDU.

MARK.. RİCA EDE-
RİM AĞ.. BEN
KLER'İM..

KLER'İN GELMESİNİ HEM BEKLİYOR, HEM DE ZAYIF DAVRANIRIM DİYE KORKUYORDUM.

KLER! BURADA NE İŞİN VAR? ÇIL. MARK! BIRAK GİREYİM. DİRDİN Mİ SEN SENİNLE KONUŞACAKLARIMI VAR YALNIZ BİRKAÇ DAKİKA.. HEMEN GİDECEĞİM..

KLERE ÇOK SERT DAVRANDIM. FAKAT O FARKINA VARMIŞ GÖRÜNDÜ.

YUMUŞAMIYACAĞIMI BİLİYORSUN KLER.. HEM BABAN BENİ GÖR. MENİ MENETTİ. NE İSTİYOR. SUN? GÜLÜŦÇ OLUYORSUN MARK.. ÇOCUK OLMA.. HER ŞEY YOLUNA GİREBİLİR..

BİNBİR ROMAN

5/2

BABANI KANDIRAMA. DİN BANA GELDİN.. DÜELLODAN VAZ GEÇECEK KADAR BENİ ALÇAK VE SEFİL YERİNE KOYUYORSUN.. BABANIN HAKARETLERİNE UZUN ZAMAN TAHAMMÜL ETTİM. YARIN KIZIMIZI PAYLAŞACA. GİZ.. SEN DE FAZLA ISRAR ETME KALBİNİ KIRARIM..

ÇOCUKLAR BEN GİDİYORUM. NE HALİNİZ VARSA GÖRÜN.. ANLAŞTIĞINIZI BANA TELEFONLA BİLDİRİN..

MARK KAPININ ARKASINDAN İYİ BİR NİŞANCI OLDUĞUNU DUYDUM. BABAN YERİNDE, YAŞLI BİR ADAMLA DÜELLO ETMEN BİR CİNAYET OLUR

MİŞALLAH BABANI İYİ MUDAFİA EDİYORSUN

137/2

ARKASI VAR